

CĂLĂUZĂ ORTODOXĂ

PERIODIC EDITAT DE ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

ANUL XXXVI - FEBRUARIE-MARTIE 2026 - NR. 447-448

Din sumar:

„Pe femeile sfinte,
pe vlăstarele Evangheliei,
ale României podoabe,
să le cinstim...“

pp. 8-13

Triptic de evenimente
în Arhiepiscopia Dunării de Jos

pp. 19-21

Icoana – o cateheză în culoare,
o rugăciune pictată și o fereastră
către Împărăția lui Dumnezeu

pp. 22-31

COMITETUL DE REDACȚIE:

Președinte:
ÎPS Arhiepiscop
dr. Casian Crăciun

Membri:
prof. univ. dr. Ionel Cândea;
arhim. dr. Daniil Oltean;
pr. Eugen Drăgoi;
pr. dr. Lucian Petroaia;
pr. Gelu Aron;
pr. Gabriel Radu Mungiu

Secretar de redacție:
pr. dr. Alexandru Bulgaru

Tehnoredactare
și design copertă:
ing. Simona Mavromati

Foto:
Cristian Gîrliceanu

Adresa redacției:
Arhiepiscopia Dunării de Jos,
str. Domnească nr. 104,
Galați, cod 800215
e-mail: calauza@edj.ro
http://www.calauza.edj.ro

Tiparul executat
la Tipografia eparhială
„CANDELA CUVÂNTULUI“
Galați
ISSN 1222 - 1767

Tipar offset:
Silviu Păduraru

Articolele nepublicate
nu se mai înapoiază.
Redacția nu își asumă
responsabilitatea cu privire
la conținutul articolelor, aceasta
revenind exclusiv autorilor.

COPERTELE

I-IV - **Întrunirea misionară a femeilor din noile Comitete parohiale la Brăila, 24 martie 2026**

OMUL LUI DUMNEZEU, ȘI URCUȘUL SĂU TAINIC SPRE INIMA FRATELUI ABANDONAT PE ECRANELE SINGURĂTĂȚII *

† Casian
Arhiepiscopul Dunării de Jos

„Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie (...) Sau ce ar putea omul să dea în schimb, pentru sufletul său?“ (Marcu 8, 34, 37)

Primirea Titlului de Profesor Emerit al Universității „Dunărea de Jos“ din Galați

Suntem pe cale! Ne-am întrunit azi, aici, diferiți, dar împreună!

Împreună la școala vieții, în ambele dimensiuni, cea de pe verticala existențială, spirituală, dar și personală, deschisă spre Cineva de Sus, de unde vine, toată darea cea bună și tot darul desăvârșit“ (Iacov I, 17), adică de la „Părintele luminilor“. Dumnezeu este Persoana iubitoare – Tată, Fiul este Persoana mântuitoare - Hristos, Duhul Sfânt este Persoana curățitoare prin Har de toate întinăciunile și nu doar niște energii, niște puteri gata de invocat la căderi și decăderi.

Mai exact, „Dumnezeu este iubire“ (I Ioan IV, 8). Dar Iubirea-Dumnezeu în Preasfânta Treime „S-a arătat nouă, căci Dumnezeu este Domnul“ (Ps 117, 27).

„Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16). Dacă Fiul Îl arată pe Tatăl, față de noi Se arată ca Fratele nostru, spre a ne readuce la cea mai înaltă treaptă antropologică, responsabilă de traseul spre veșnicie, prin vremelnicie, care este aceea de fiu! Cum Fiul Veșnic rămâne Fiu Veșnic în Cer, tot așa, pentru noi, pe pământ, rămâne Fiul Care Își înnobilează frații, oameni păcătoși, în „baia“ nașterii spre veșnicie, Sfântul Botez și, astfel, în Biserică, „Cerul de pe pământ“ (Sfântul Gherman al Constantinopolului) și „Laboratorul Învierii“ (Sfântul Maxim Mărturisitorul), înviem ca persoane la starea de frați „în Hristos și în Biserică“ (Efeseni 5, 32), dar și ca fericiții fii ai lui Dumnezeu care voiesc a se curăți prin Har și prin pocăința liber acceptată în inimi. „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“ (Matei 5, 8) nu înseamnă doar profeție de viitor, deși este

* Cuvânt rostit de Înaltpreasfințitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos în Sala Aula Magna „Al. I. Cuza“ cu ocazia primirii titlului de Profesor Emerit al Universității „Dunărea de Jos“ din Galați, 18 martie 2026.

și aceasta, ci **terapie completă și complexă și realitate în viața creștinului despovărat de ura și răutatea față de Dumnezeu și față de aproapele**. Aici Dumnezeu nu este Departele, aflat acolo, Sus, doar în Ceruri. Este și acolo, și aici, **este în noi**! **Este în mine, dacă eu sunt în tine, fratele meu, indiferent cine ești, unde ești și ce ești în lumea ta! Tu nu ești doar în tine. Ești în Dumnezeu, dar ești în mine, cum eu sunt în Dumnezeu, pentru că mă lași, din libertate și responsabilitate filială și fraternă, din darul lui Hristos cel Personal, să te îmbrățișez de la distanță fizică și somatică în cea transfigurată, curățită, înnoită, iertată și bucurată, în ceea ce ne unește ca persoane și nu în ceea ce ne deosebește trupește, biologic, conceptual, rațional, economic, social și temporal. Fără tine, fratele meu, pe care te țin în mine, în sinele meu îngust și egoist, pătimaș și fățarnic, nu am cum să-L întuiesc măcar, darmite să mă gândesc și să-L ating într-un cuvințel pe Dumnezeu:** „Dacă zice cineva iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut nu poate să-L iubească. Și această poruncă avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său“ (I Ioan 4, 20-21).

În concret, suntem acum pe a doua dimensiune, azi și aici, cea **orizontală**, în Săptămâna crucilor personale, înrădăcinate în identitatea noastră tăcută, tainică, personală, dar suferindă, în feluri și chipuri**: ascunsă, clamată, detestată, revoltată, asumată ori neasumată,** așa cum suntem, nu așa cum vrem să arătăm, de fapt, ceea ce nu suntem. **Da, fără evidențierea neputințelor noastre singulare, personale, nu avem nicio perspectivă de a-L vedea, a-L chema și a-L iubi pe Hristos răstignit pe Crucea Sa cu mâinile întinse, deoarece, cum arată Sfântul Atanasie cel Mare, este singura modalitate de a ne îmbrățișa, în suprema Sa suferință, doar cu firea omenească, pentru ca pe noi, oamenii, să ne convingă de puterea Sa prin firea dumnezeiască, de a ne vindeca dumnezeiește de decăderile specifice libertății noastre de a nu primi oferta divină în limita îngustă a iubirii pătimașe de mine însumi.**

Astfel, prin anchiloza din suflet și minte, fără nicio legătură cu inima suferindă, cu brațele încleștate numai înspre acel „a avea“ mereu mai mult în trup, dispare transparentul „a fi“ în legătură cu Cel ce „m-a îmbrățișat, mântuindu-mă din robia vrăjmașului“.[1]

Un poet, Paul Claudel, m-ar invita pe mine să urc de pe „Golgota“ solipsistă și fără ieșire către **„Taborul“ luminos al sfintelor brațe ale Domnului Hristos, Care mă scoate din „Iadul cel mai de jos“**[2] **dacă, la rândul meu, deschid brațele, din inimă, către tine, fratele meu, care este „scara dumnezeiescului urcuș pe care a văzut-o Iacob“**[3] spre care tindem acum duhovnicește

1. Podobia glasului al III-lea, „În chipul Crucii...“, *Catavasier*, Editura I.B.M.O., București, 2017, p. 408.
2. Stihiră în Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, Cântarea a 6-a, *Triod*, Editura I.B.M.O., București, 2010, p. 134.
3. Stihiră în Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, Cântarea a 4-a, *Triod*..., p. 133.

să urcăm, deoarece Crucea este **„lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea iubirii lui Hristos“** (Efeseni 3, 18-19).

Revenind în noi înșine, în simțirile eliberate de presiunile prea apăsătoare ale grijilor de multe, **să încercăm și pasul decisiv al schimbării de direcție, de la eu la tu și, de aici, spre noi, așa cum ne invită Domnul la „Prânzul“ Împărăției**, după ce ne vom fi convins de realismul purificator, lăuntric și efectiv omenesc, **de la așa cum sunt, la așa cum se cuvine să fiu, doar când „pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră** (așa cum este - s.n.) **lui Hristos Dumnezeu să o dăm“**[4], ca **El să ne-o înapoieze vindecată de patima egoistă și destructivă, în toate sensurile posibile! Așa zice ava Pimen, ca și Hristos: „Vreau mai bine un om care a păcătuit și se căiește, decât unul care nu păcătuiește și nu se căiește!“ Nu-i așa că este ușor să spun: „eu nu am făcut cutare lucru“, „eu sunt pur“, „eu nu sunt nici măcar ca acest vameș?!“** De această capcană ne salvează schimbarea interioară de a judeca pe celălalt de pe poziția unei prea mari siguranțe de sine, pe moment, în care, de fapt, niciunul nu credem, **dar o promovăm, „căci nu fac binele pe care îl doresc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc, iar dacă fac ceea ce nu voiesc, eu nu fac aceasta, ci păcatul care locuiește în mine** (nu doar în tine - s.n.)“ (Romani 7, 19-20).

Aici este tainica și repetabila ispită pentru noi de a gândi și a făptui: fără Hristos, fără Biserică, fără omul, oricare ar fi el, de lângă noi! Și fiindcă am avansat rugămintea de a ne orienta, acum și aici, spre verticala de care aveam atâta dorință în Postul Paștilor, să-l ascultăm pe Sfântul Ioan Scărarul (sec. VII), mai ales când ispite, patimi, orgolii, boli, stări conflictuale, oricine am fi, tineri de vârsta întâia, a doua sau a treia, cum adesea ne arată a fi tinerețea în etapele ei firești, văzute lăuntric, altfel decât exterior, Preafericitul Părinte Daniel! Mă gândesc acum la cel ce a conferențiat, tot în această Aula Magna, anul trecut, la rugămintea mea, tânărul nonagenar Acad. Dr. Leon Dănăilă, la 93 de ani. În cartea sa binecunoscută: **„Secretul longevității creierului“**[5], Dr. Dănăilă urcat de la chirurgia biologică la miraculosul creier, ne arată că la „cel mai tainic rezervor biologic și vital din univers“ se ajunge tot pe scara filantropiei, tratând ca și misticul rugător **pe toți ca frați, egali în fața bolii și egali în fața vindecării!** Citez: **„Ca sacerdot al binelui, toată viața am luptat pentru dreptate, frumos, adevăr, sănătate și credință și vreau să împărtășesc tuturora câte ceva din istoria acestei lupte** (cruci – s.n.)“.

Sfântul Ioan Scărarul, în același înțeles, ne arată că: **„Liniștea sufletească și trupească**

4. Cerere în „Ectenia mare“, *Liturghier*, Editura I.B.M.O., București, 2017, p. 137.
5. Dr. Leon Dănăilă, *Secretul longevității creierului*, Editura Bookzone, București, 2023, p. 280.

este bucuria stării de sănătate"! „Blândețea, bunătatea și simplitatea sunt propteaua răbdării", „Odihna, liniștea, rugăciunea", trepte spre „Catedra tăcerii și a liniștii", împotriva **„Catedrei slavei deșarte prin multă vorbire"**! Căci, altfel, **„dacă nu poți reprezenta o putere spirituală în fața ispitei – spunea Albert Camus – poți fi un exemplu! A servi, însă, drept exemplu, pe seama unor virtuți tăcute, iată, cu totul altceva... și nu cred că o religie are altă menire"[6].**

Omul smerit, al exemplului iubirii ca fapt terapeutic, este mereu pe Scară, pe Cruce, dar nu singur! În toți Îl află pe Hristos, autentic și mobilizator! Iată ce ne învață Sfântul Ioan Scărarul: „**Chiar dacă ai suit toată treapta desăvârșirii** (fie ca preot, profesor, muncitor - s.n.), **roagă-te pentru iertarea păcatelor!"**[7]. La rându-i, avva Dorotei ne arată că **pătimim când, orgolioși, aroganți, mimând desăvârșirea, ne revoltăm la orice cuvânt rău de la aproapele. Atunci, noi înșine luăm cu propria mână săgețile și le înfigem în inima noastră și așa suferindă. Dar când ne smerim, răbdăm, iertăm și ne iubim dușmanul, fie orice om, „suntem îmbrăcați în** platoșe" (Avva Dorotei)**. Sfântul Ioan Casian**, pe aceeași cale, dintr-o perspectivă optimistă a ducerii luptei duhovnicești împreună cu Hristos până la capăt, ne învață: „Cădem în păcatele de toate zilele: **cuvântul**, **gândul**, **neștiința**, **uimirea**, **nevoia**, **voia,** întâmplarea, [toate] sunt iertate de harul lui Hristos de fiecare zi, dacă-i cerem cu pocăință".[8]

Fără a reuși, am dorit să mulțumesc, **nu prin felul meu de a fi și a trăi**, ci împreună cu dumneavoastră, azi, dorind **să călătorim spre noi înșine, fără osebiri de niciun fel, ci doar ca fii ai lui Dumnezeu și frați buni uniți în faptele iubirii vindecătoare și nu în vorbirile „minților împrăștiate ale tulburărilor și deficiențelor de atenție"**[9], cum zice Gabor Maté. Ne ajută mult și savanții laici ai cercetării asidue în **„laboratoarele sănătății lăuntrice"**. Iată, în cartea **„Cum ne schimbă Dumnezeu creierul"**[10], **acest miraculos organ, se transformă și în bine, dacă-l alimentăm spiritual și filocalic cum demonstrează Dr. Norman Doidge**[11]**!**

Dar noi căutăm și omul în carne și oase, expus din nefericire alegerii voite, îndeosebi unui virtual prea informațional și prea ireal, uneori „cu poftele saturate de ecranele digitale! «Însinguratul» autoizolat în marile metropole trăiește o altă pustnicie (decât cea a Patericului și a Filocaliei ori a casei țărănești - s.n.) **într-o interfață digitală. Viața lui este împresurată de lucruri, dar neîncăpătoare pentru semeni, sufletul lui e pustiu de oameni, dar e plin de materia lumii, ca sigură sursă de întreținere a vieții. Materia lumii și timpul vieții sunt puse să-i slujească simțurile, oferindu-i plăcere și cultivându-i o tot mai profundă uitare de sine și de semeni!"**[12]

Cum ieșim din noi, în atare stări care, cum observăm, sunt normalități? Dumnezeu cel Personal în Sfântă Treime nu ne-a abandonat ca persoane și ne cheamă să-L urmăm și pe pământ ca și în cer! **În unele religii asiatice, suntem, ca laici, invitați a gândi călugărește!**[13]. **Dar nu este posibil!** Acestea sunt doar sugestii filosofice care hrănesc rațiunea și Și atât! Este ceva! Nu este acel Cineva, cu „C" mare!

Un teolog occidental înțelept ne propune cartea „Puterea tăcerii împotriva dictaturii zgomotului"[14]**. De mai bine de un secol Doctorul Alexis Carrel,**

6. Chantal Delsol, *Sfârșitul creștinătății. Inversiunea normativă și noul timp*, Editura Spandugino, București, 2022, p. 114.

7. Sfântul Ioan Scărarul, *Scara*, XXVIII, 12, în: *Filocalia*, vol. IX, Editura IBMBOR, București, 1980, p. 406.

8. Sfântul Ioan Casian, „Convorbiri duhovnicești", XXIII, 10, în colecția „Părinți și Scriitori Bisericești", vol. 57, Editura IBMBOR, București, 1990, p. 712.

9. Gabor Mate, *Minți împrăștiate, originile și vindecarea tulburării de deficit de atenție*, Editura Herald, București, 1999, p. 140.

10. Andrew Newberg și Mark Robert Naldman, *Cum ne schimbă Dumnezeu creierul*, Editura Curtea Veche, București, 2018.

11. Dr. Norman Doidge, *Creierul se transformă,* Editura Paralela 45, București, 2021.

12. Arhid. Adrian Sorin Mihalache, *Ești ceea ce trăiești*, Editura Trinitas, București, 2010, p. 158.

13. Jay Shettz, *Gândește ca un călugăr*, Editura Litera, București, 2020.

14. Card. Robert Sarah, *Puterea tăcerii împotriva dictaturii zgomotului*, Editura Sapienția, Iași, 2016.

în celebra sa carte „*Omul ființă necunoscută*“, ca savant profund credincios, trăitor în simplitate și foarte pragmatic, pune profetic degetul pe rana noastră: „**Trebuie să ne ridicăm și să pornim** (*Scara* – **s.n.**), **să ne scuturăm** (nu s-o negăm – s.n.) **de tehnologia oarbă, să realizăm, în toată bogăția și complexitatea lor, toate virtualitățile noastre exclusiviste. Științele despre viață ne-au arătat care e scopul nostru și ne-au pus la îndemână mijloacele de a-l atinge. Dar noi suntem încă cufundați în lumea pe care au construit-o științele despre materia inertă, fără a ține seama de legile naturii noastre, într-o lume care nu e făcută pentru noi, fiindcă s-a născut dintr-o rătăcire a rațiunii noastre și din necunoașterea de noi înșine!**

Pentru prima dată în istoria lumii, o civilizație a ajuns la declinul ei, își poate da seama de răul de care suferă. Ea va ști, poate, să folosească această putere a cunoașterii și să înlăture, mulțumită minunatei puteri a științei, soarta pe care au avut-o toate marile popoare în trecut“[15].

Iată tot o minunată propunere, tot ca o scară, urcată și de preotul aflat între cei fără adăpost din Paris, Guy Gilbert: **„Ocupă-te tu de alții! Cum? Dacă înțelegem dilema dificilă și obsedantă că banul este stăpân sau slujitor“?**[16]. **Da, este posibilă perspectiva de la capătul scării sfintelor nevoințe creștine în era internetului, aici și pretutindeni! Omul se descoperă prin Dumnezeul-Omul pe Cruce, Înviat din morți! „Chemarea noastră nu este de a suprapune Evanghelia guvernării statelor“ ci, mai curând, cu vocea lui Antoine de Saint-Exupery, aceea de „a ne îndrepta, pas cu pas, ușor, către o fântână“**[17].

Vă mai aminiți: tot la o fântână, o femeie din Țara Sfântă, o străină de Dumnezeu și de semeni, pe criterii egoiste, înguste și periculoase, exclusiviste, a trăit marea taină a schimbării direcției vieții ei către Cineva, nu spre altceva! Hristos Se recomandă ei, simplu și convingător: „Eu sunt Cel ce vorbesc cu tine“ (Ioan 4, 26)**, nu despre tine, Eu sunt în tine!**

Spre a descuia inimile întristate, fragile și temătoare în lumea zbuciumatelor provocări doar de pe orizontala vieții omenești, aici și în toată lumea, invocăm în Universitate, la ceas aniversar, pentru „sacerdoții“ ei, profesorii și pentru eroii ei, junimea curajoasă și viguroasă, studenții români și din multe alte neamuri, să urcăm pe scara unui viitor mai pașnic și mai fratern, după modelul hristic, minunat împlinit în viața teologului iubirii, Sf. Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, dascălul de cuget și trăire filocalică, aidoma Sfinților Cuvioși Cleopa, Paisie și Sofian: **„Coborând Fiul lui Dumnezeu din Cer, ca să se facă Frate al nostru, a coborât la noi suprema noblețe care-i mila lui Dumnezeu, ascunsă în milostivirea noastră față de aproapele“**[18].

15. Alexis Carrel, „*Omul ființă necunoscută*“, Editura Cugetarea, București, 1936, pp. 329-330.
16. Guy Gilbert, *Strada este Biserica mea*!, Editura Le Livre de Poche, Paris, 1984, p. 29.
17. Chantal Delsol, *Sfârșitul creștinătății*..., p. 122.
18. Apud. Sf. Preot Dumitru Stăniloae, nota 191, în: *Filocalia*, vol. XI, Editura I.B.M.O., București, 2016, p. 186.

„PE FEMEILE SFINTE, PE VLĂSTARELE EVANGHELIEI, ALE ROMÂNIEI PODOABE, SĂ LE CINSTIM...“

Proclamarea generală a canonizării celor 16 Sfinte femei române

În urmă cu un an, la 4 februarie 2025, Biserica Ortodoxă Română sărbătorea 100 de ani de la ridicarea sa la demnitatea de Patriarhie. La acea dată, întreg Sinodul se aduna în vechea Catedrală Patriarhală, martora tăcută a evenimentului istoric, dar și a altor momente deosebit de importante din viața Bisericii. Cu acel prilej, după oficierea Sfintei Liturghii sub protia Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc proclamarea canonizării a 16 sfinți părinți duhovnici și mărturisitori ortodocși români din secolul al XX-lea.

În același an centenar, în ședința din 1-2 iulie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea a 16 femei române cu viață sfântă: Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu (16 august); Sfânta Cuvioasă Filofteia de la Pasărea, mama Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica (12 aprilie); Sfânta Cuvioasă Mucenită Evloghia de la Samurcășești (19 decembrie); Sfânta Cuvioasă Elisabeta de la Pasărea (5 iunie); Sfânta Cuvioasă Platonida de la Argeș (26 septembrie); Sfânta Magdalena de la Mălainița (15 octombrie); Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău (4 mai); Sfânta Cuvioasă Nazaria de la Văratec (17 august); Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratec (17 august); Sfânta Olimpiada din Fărcașa (4 iulie); Sfânta Mărturisitoare Blandina de la Iași (24 mai); Sfânta Cuvioasă Elisabeta (Safta) Brâncoveanu (17 august); Sfânta Anastasia Șaguna, mama Sfântului Ierarh Andrei Șaguna (1 decembrie); Sfânta Cuvioasă Filotimia de la

Proclamarea canonizării celor 16 sfinte femei române

Ultimul parastas pentru cele 16 femei române cu viață sfântă

Râmeț, mama Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv (6 iulie); Sfânta Cuvioasă Antonina de la Tismana (23 decembrie); Sfânta Cuvioasă Matrona de la Hurezi (5 mai).

Sfântul Sinod, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh, a rânduit ca proclamarea canonizării acestora să fie făcută în acest an închinat *„pastorației familiei creștine“* și *„sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame)“*, tot la aniversarea Patriarhatului.

Ultima slujbă de pomenire...

Așa cum este rânduiala, în ajunul proclamării canonizării lor, în data de 5 februarie 2026, după slujba Vecerniei, a avut loc ultimul lor parastas. La slujba parastasului a participat și Înaltpreasfințitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos, care, în cadrul rânduitei Rugăciuni de seară, a mulțumit lui Dumnezeu pentru toate aceste daruri cerești: ***„Bucură, ajută și miluiește, Doamne, mamele din familiile creștinești, mai ales în această seară! Prelungește rugăciunea din Sfânta Catedrală patriarhală pentru 16 sfinte mucenițe, monahii, mame, domnițe și soții, care, mâine, vor îmbrățișa, din icoană, toate mamele ca să urce și ele în icoană! Noi să ne bucurăm de Sfânta Filotimia, care a trăit o jumătate de veac la Târlele Filiului, în Câmpia Brăilei. Ce daruri cerești! Fă, Doamne, din toate mamele, icoane aici, pe pământ și în cer! Amin!“***.

Proclamarea canonizării celor 16 Sfinte femei române

În dimineața zilei de 6 februarie 2026, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie împreună cu ierarhii prezenți la acest eveniment istoric. După rugăciunea Amvonului, înainte de otpustul Sfintei Liturghii, a avut loc proclamarea generală a canonizării celor 16 sfinte femei române, a căror trecere în rândul sfinților a fost hotărâtă anul precedent.

În continuare, Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal și secretarul Sfântului Sinod a dat citire ***Tomosului sinodal*** al proclamării generale a celor 16 sfinte femei de neam român.

După citirea Tomosului sinodal, icoana Soborului Sfintelor Femei Române și icoanele celor 16 noi sfinte au fost purtate de monahii și prezentate în Catedrala Patriarhală, în timp ce membrii Grupului psaltic „Tronos“ au interpretat troparele lor.

În cuvântul de învățătură intitulat **„Sfintele Femei Române sunt modele de evlavie, dragoste jertfelnică și curaj mărturisitor“**, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a evidențiat importanța așezării acestora în rândul sfinților: *„Aceste noi Sfinte Femei Române ne arată că Biserica Ortodoxă Română a fost totdeauna binecuvântată cu femei credincioase și evlavioase, care au dus lupta cea bună a credinței și au săvârșit în sfințenie călătoria lor pământească (cf. 2 Timotei 4, 7) în multe forme de slujire: mame ai căror copii au devenit sfinți, care și-au sfințit viața prin dragoste și jertfă în mijlocul familiei, al comunității eclesiale și al societății, mucenițe care au apărat credința ortodoxă cu sângele lor, monahii care s-au nevoit în smerenie, post și neîncetată rugăciune în mănăstiri și în pustie, femei mărturisitoare care au îndurat persecuțiile pentru numele lui Hristos și soții de voievozi sau domnitori care au sprijinit Biserica și neamul românesc (...)* ***Recunoașterea și cinstirea unor noi sfinți, adevărați prieteni și***

Proclamarea canonizării celor 16 sfinte femei române

casnici ai lui Dumnezeu, arată că Biserica lui Hristos este un trup viu și lucrător în care harul Duhului Sfânt rodește neîncetat sfințenie în fiecare generație. *Membri deplini ai Împărăției lui Dumnezeu, sfinții, bărbați și femei deopotrivă, sunt cei care se roagă neîncetat alături de noi și pentru noi pentru a deveni, la rândul nostru, «la fel cu îngerii și fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii“ (Luca 20, 36)»“.*

La ieșirea spre Reședința Patriarhală, ierarhii prezenți au ținut pe brațe icoanele sfintelor nou canonizate.

Ca o continuitate firească, dar plină de profunde semnificații duhovnicești și istorice, Înaltpreasfințitul Părinte Casian, după ce anul trecut a ținut în mâini icoana Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv de la Mănăstirea Râmeț, anul acesta a purtat pe brațe icoana mamei sfântului, Sfânta Cuvioasă Filotimia.

Cine sunt cele 16 Sfinte femei române recent canonizate?

Prezentăm în câteva rânduri repere din viața și trăirea sfintelor recent canonizate[1]:

Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu. Căsătorită la o vârstă fragedă, Doamna Maria a fost sprijin statornic al domnitorului Constantin Brâncoveanu și mamă a 11 copii. A administrat averile familiei, a ocrotit biserici, s-a implicat în viața culturală a epocii, dar s-a ocupat direct și de gospodărie, precum și de educația copiilor. Viața i-a

1. Realizat după broșura *Soborul Sfintelor Femei Române*, realizată la Centrul de Presă „Basilica“ al Patriarhiei Române.

Proclamarea canonizării celor 16 sfinte femei române

fost marcată de o grea suferință: martiriul soțului și al celor patru fii, în 1714. Rămasă văduvă, a purtat cu demnitate crucea exilului, trăind în rugăciune și discreție.

Sfânta Cuvioasă Filofteia de la Pasărea, mama Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica. Originară din București, Floarea s-a născut într-o familie credincioasă. După căsătoria cu Antonie, a avut patru fii, dintre care primul a devenit preot și mai târziu monah cu numele Acachie, iar al doilea, Constantin, a intrat în monahism la Mănăstirea Cernica, primind numele Calinic. Rămasă văduvă, la sfatul fiului său Calinic, a intrat în Schitul Pasărea și a fost tunsă în schima mare, primind numele Filofteia. A trecut la Domnul la 8 noiembrie 1833.

Sfânta Cuvioasă Mucenița Evloghia de la Samurcășești s-a născut în 1908, într-o familie aromână din Macedonia. După o copilărie marcată de suferințe și o vindecare miraculoasă, a venit în România. Încă din tinerețe s-a dedicat activităților misionare, distribuind cărți și iconițe. În 1942, a fost tunsă în monahism la Mănăstirea Ciorogârla, unde a trăit în rugăciune neîncetată. Viața sa pământească s-a încheiat mucenicește în 19 decembrie 1949, după ce a fost bătută cu cruzime în localitatea Ulmeni.

Sfânta Cuvioasă Elisabeta de la Pasărea. Născută Rodica Lazăr în comuna Moldova Sulița, județul Suceava, a intrat în viața monahală la vârsta de 15 ani, în 1985, și a fost tunsă în monahism în 1988, primind numele Teodora. În 2003, s-a retras ca pustnică pe Muntele Giumalău, trăind în rugăciune, iar în 2007 a primit schima cea mare și numele Elisabeta. A trecut la Domnul în 5 iunie 2014.

Sfânta Cuvioasă Platonida de la Argeș. Monahia Platonida, cunoscută în lume ca Doamna Despina, a fost soția Sfântului Voievod Neagoe Basarab. Provenea din familia Brancovici, fiind nepoata Mitropolitului Maxim Brancovici. S-a căsătorit cu Neagoe Basarab în 1505 și au avut șase copii, dintre care trei au murit de timpuriu. După moartea voievodului în 1521 și a fiului lor, s-a refugiat la Sibiu împreună cu fiicele sale. A sprijinit activ ctitorii religioase și culturale, între care Mănăstirea Curtea de Argeș, Schitul Ostrov și Mănăstirea Krušedol. În 1545, s-a călugărit cu numele de Platonida și a trăit la Sibiu până la moartea sa, în 30 ianuarie 1554.

Sfânta Magdalena de la Mălainița s-a născut în 22 noiembrie 1895 într-o familie credincioasă din Șciubic. Căsătorită la 19 ani, a rămas văduvă devreme. În timpul prigoanelor și ocupațiilor, a păstrat flacăra credinței aprinsă, mergând kilometri întregi pentru a citi la biserică și pentru a-i sprijini pe credincioși. A trăit ca o monahie în lume, postind, rugându-se și călăuzind oamenii cu blândețe. A trecut la Domnul în 15 octombrie 1962.

Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău a trăit la sfârșitul secolului al XVII-lea și în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Potrivit tradiției, s-a născut pe Valea Bistriței și a primit la botez numele Maria, alegând de tânără viața monahală. După tunderea în monahism, a viețuit în ascultare și nevoință, iar mai târziu s-a retras într-o chilie izolată. Ulterior, împreună cu câteva ucenice, s-a așezat în Poiana Ponoare, la poalele Ceahlăului, unde a fost ridicată o bisericuță cu hramul Schimbarea la Față și mai multe chilii, loc cunoscut astăzi ca Poiana Maicilor. Cuvi-

Proclamarea canonizării celor 16 sfinte femei române

oasa Mavra a vieţuit acolo până la moarte.

Sfânta Cuvioasă Nazaria de la Văratec. Originară din Braşov, schimonahia Nazaria a cunoscut încă din tinereţe pierderea. Rămasă văduvă şi fără copii, a ales viaţa monahală, fiind tunsă rasoforă cu numele Natalia la Schitul Scânteia din Vrancea. Mai târziu, a primit marea schimă la Schitul Bonţeşti, luând numele de Nazaria. S-a retras în ţinutul Neamţului, la Schitul Pârâul Carpenului, apoi la Schitul Durău, la poalele Ceahlăului. În anul 1788, s-a mutat la Mănăstire Văratec, fiind prima stareţă şi conducând obştea timp de 26 de ani.

Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratec este fondatoarea Mănăstirii Văratec. Născută într-o familie de preot din Iaşi, a ales viaţa monahală după moartea soţului. Urmând îndrumările Cuviosului Paisie de la Neamţ şi ale schimonahiei Nazaria, a ales pădurile Văratecului, unde, în 1785, a început construirea unui schit şi a bisericii de lemn. Pe măsură ce obştea creştea, Olimpiada a strâns fonduri pentru construirea bisericii mari, finalizată în 1808, cu hramul Adormirea Maicii Domnului. Deşi a refuzat iniţial funcţia de stareţă, a acceptat în 1822. A trecut la Domnul în 1842.

Sfânta Olimpiada din Fărcaşa, mama Sfântului Cuvios Petroniu de la Prodromu, s-a născut în 8 septembrie 1880. Deşi neştiutoare de carte, cunoştea rugăciuni, tropare şi psalmi pe de rost. A crescut opt copii în frică de Dumnezeu şi respect faţă de semeni. Milostenia a marcat întreaga ei viaţă, primind cu dragoste pe cei nevoiaşi şi aprinzând lumânări pentru sufletele adormiţilor. Chiar şi la bătrâneţe, nu lipsea de la biserică şi îşi împărţea toate resursele pentru fapte bune. A trecut la Domnul în 4 iulie 1967, la 87 de ani.

Sfânta Mărturisitoare Blandina de la Iaşi s-a născut în 24 februarie 1906 în Basarabia, într-o familie de preot. A devenit învăţătoare şi s-a căsătorit cu inginerul Gheorghe Gobjilă, cu care a avut un fiu. Ocupaţia sovietică din 1940 a dus la deportarea familiei în Siberia, unde a trecut prin foamete, muncă silnică şi suferinţe îndelungate. Revenită în România în 1957, şi-a dedicat viaţa rugăciunii, ajutorului aproapelui şi transcrierii de acatiste. A trecut la Domnul în 24 mai 1971.

Sfânta Cuvioasă Elisabeta (Safta) Brâncoveanu s-a născut în familia boierească Balş. A primit o educaţie aleasă, remarcându-se prin cunoaşterea limbilor străine. În 1793, s-a căsătorit cu banul Grigore Brâncoveanu. Neavând copii, cei doi au adoptat-o în 1824 pe Zoe Mavrocordat. Soţii Brâncoveanu au sprijinit numeroase ctitorii, între care biserica „Domniţa Bălaşa". După moartea soţului în 1832, Safta a iniţiat construirea Spitalului

Proclamarea canonizării celor 16 sfinte femei române

Icoanele celor 16 Sfinte Femei Române canonizate

Brâncovenesc pentru nevoiași. În jurul anului 1840, a intrat în monahism la Mănăstirea Văratec, devenind schimonahia Elisabeta, unde a trăit până în 1857.

Sfânta Anastasia Șaguna, mama Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, a primit o educație aleasă, în duhul fricii de Dumnezeu. S-a căsătorit de tânără și a avut trei copii, printre care și viitorul mitropolit Andrei Șaguna. Când soțul ei a trecut la catolicism, Anastasia a luptat cu curaj pentru păstrarea copiilor în credința ortodoxă, implicându-se activ în educația lor și chiar adresând memorii autorităților. În ciuda presiunilor autorităților catolice, a continuat să le insufle copiilor valorile și învățătura ortodoxă. A trecut la Domnul în ianuarie 1836.

Sfânta Cuvioasă Filotimia de la Râmeț, mama Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv, împreună cu soțul ei, Ion Manolache, a avut doisprezece copii, pe care i-au crescut în frica lui Dumnezeu. S-a retras la bătrânețe la mănăstire, unde a fost tunsă în monahism chiar de fiul ei, părintele Dometie Manolache. Cu puțin timp înainte de adormirea sa în Domnul, petrecută în anul 1989, maica Filotimia și-a anunțat ucenica de chilie că Sfântul Dometie i s-a arătat și i-a vestit că va pleca la Domnul. Este înmormântată la Mănăstirea Râmeț, locul unde și-a trăit ultimii ani ai vieții.

Sfânta Cuvioasă Antonina de la Tismana a intrat în viața monahală la vârsta de 26 de ani, primind ascultarea la porci, pe care a împlinit-o vreme de 40 de ani. Avea o evlavie deosebită față de Maica Domnului și Sfântul Nicodim de la Tismana, se ruga frecvent în pădure și participa cu sârguință la Sfânta Liturghie. Deși viața ei duhovnicească era privită ca „nebunie pentru Hristos“ și nu căuta recunoaștere, maica Antonina a fost remarcată de părinți din Sfântul Munte pentru trăirea sa.

Sfânta Cuvioasă Matrona de la Hurezi s-a născut în Sibiu, tatăl ei intrând mai târziu în monahism pe Muntele Athos, cu numele de Nicodim. Crescută de la vârsta de cinci ani la Mănăstirea Sărăcinești-Vâlcea și tunsă în monahism în 1868, a fost trimisă la Mănăstirea Horezu, unde și-a continuat nevoința și, în 1922, a fost aleasă stareță. După ce s-a îmbolnăvit grav în 1926, a fost vindecată prin rugăciune către Maica Domnului. În vara anului 1935, simțindu-și sfârșitul apropiat, și-a chemat ucenicele pentru a le îndemna la iubire, smerenie și ascultare, iar a doua zi, în timp ce recita acatistul Bunei Vestiri, și-a dat duhul cu chip senin.

„Pe femeile sfinte, pe vlăstarele Evangheliei, ale României podoabe, să le cinstim, credincioșilor, osârdia virtuții lor urmând și luptele cele duhovnicești, pe mucenițe, cuvioase și mlădițele domnești să le lăudăm, strigând: Slavă Celui ce v-a încununat! Slavă Celui ce v-a sfințit! Slavă Celui ce pe pământ și în cer S-a preaslăvit prin voi!“ (Troparul Soborului Sfintelor Femei române).

Grupaj realizat de
Pr. Alexandru Bulgaru,
după informațiile preluate
de la *Centrul de Presă Basilica*
și din *Ziarul Lumina* ale Patriarhiei Române

PROIECTELE BISERICEŞTI PENTRU ANUL 2026 ÎN ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

Şedința de lucru a Consiliului Eparhial al Arhiepiscopiei Dunării de Jos

Sâmbătă, 31 ianuarie 2026, la Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Dunării de Jos au avut loc lucrările Adunării Eparhiale. Ședința forului deliberativ bisericesc s-a desfășurat sub președinția Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Casian, în sala de conferințe „Episcop Melchisedec Ștefănescu".

Evenimentul a debutat cu participarea membrilor la slujba Sfintei Liturghii, săvârșită în Catedrala Arhiepiscopală, la finalul căreia Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Casian a oficiat slujba de Tedeum, urmată de o slujbă de pomenire pentru toți membrii Adunării Eparhiale trecuți la Domnul.

După apelul nominal, au fost prezentate rapoartele de activitate ale sectoarelor Centrului Eparhial și ale celorlalte subunități bisericești pentru anul 2025 și au fost aprobate propunerile de activități pentru anul 2026.

În cadrul lucrărilor, ierarhul locului a prezentat hotărârea Sfântului Sinod prin care anul 2026 a fost declarat în Patriarhia Română ca *„Anului omagial al pastorației familiei creștine"* și *„Anul comemorativ al sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame)"*.

Între proiectele pentru anul 2026, amintim:

Sectorul administrativ-bisericesc

– pregătirea și prezentarea, în cadrul fiecărei comunități parohiale, a principalelor teme de meditație și catehеză în legătură cu pastorația și problemele cu care se confruntă familia creștină astăzi;

– creșterea solidarității cu preoții și parohiile aflate în situații speciale, mai ales acolo unde se întâmpină dificultăți privind salarizarea sau în cazurile slujitorilor sau ale membrilor familiilor acestora cu probleme de sănătate;

– descentralizarea și eficientizarea programului de management al resurselor umane, prin implementarea la nivelul fiecărei protoierii a sistemului de evidență a personalului clerical și laic din cadrul parohiilor și mănăstirilor;

Sectorul învățământ și activități cu tineretul

1. Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Apostol Andrei", Galați își propune:

– pregătirea elevilor în vederea atingerii unui procent de promovabilitate cât mai ridicat la examenele de evaluare națională și de bacalaureat;

– desfășurarea celei de-a XXVII-a ediții a *Simpozionului*

Tedeum la Catedrala Arhiepiscopală cu ocazia Adunării Eparhiale

Național inter-seminarial în luna noiembrie și înscrierea simpozionului în Calendarul activităților educative regionale;

– extinderea spațiului pentru învățământ, amenajarea unui teren de sport și continuarea lucrărilor de reabilitare termică pentru căminul școlii, prin programul PNRR.

2. Departamentul Teologic al Facultății de Istorie, Filosofie și Teologie, Galați:

– organizarea evenimentelor științifice la Centrul de Cercetare Teologică Ortodoxă și Interdisciplinară *„Sfinții Trei Ierarhi“*, conform calendarului anual;

– organizarea *Taberei de vară, de iconografie, patristică și limbi clasice*, prin Centrul de Cercetare Teologică Ortodoxă și Interdisciplinară *„Sfinții Trei Ierarhi“*, în luna august 2026;

– reevaluarea domeniului „Teologie“, pentru programul de studii de master *Spiritualitate Ortodoxă și Asistență Socială*, în urma vizitei Consiliului ARACIS, care este programată pentru luna mai 2026;

– reevaluarea programului de studiu *Teologie Ortodoxă - Asistență Socială* (licență), a cărui dosar trebuie finalizat și depus la ARACIS până în luna iunie 2026 (vizita urmând a se realiza în mai-iunie 2027).

3. Ora de Religie:

– dezvoltarea relației între profesorii de Religie și preoții de parohie pentru o mai bună implicare a elevilor în viața Bisericii și în programele eparhiei;

- organizarea împreună cu ISJ Brăila a etapei naționale a *Olimpiadei de Religie* la clasele V-VIII, la Brăila.

4. Biroul catehetic eparhial își propune:

– implementarea concursului Național Catehetic *„Familia – binecuvântare a lui Dumnezeu și școală a iubirii smerite și darnice“* în cel puțin 100 de parohii (aproximativ ¼ din eparhie);

– organizarea ediției a XXXI-a a *Pelerinajului de tineret de la Buciumeni;*

– organizarea Programului eparhial de tabere *„Vacanța din pridvorul bisericii“*, ediția a IX-a și implicarea mai multor parohii în program;

– organizarea în luna noiembrie 2026 a ediției a V-a a *Crosului andreian*;

– mobilizarea și pregătirea grupurilor de preoți și tineri pentru *Întâlnirea Tinerilor Ortodocși - 2026*, care va avea loc la București.

Membri ai Adunării Eparhiale

Ședința de lucru a Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Dunării de Jos

Sectorul cultural

– organizarea, la sediul Muzeului eparhial, a următoarelor expoziții:

1. *2026 - Anul omagial al pastorației familiei creștine și Anul comemorativ al sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame) în Patriarhia Română* - expoziție tematică;

2. *Duminica Ortodoxiei* - cea de-a XXVI-a ediție a expoziției de icoane, schițe și desene cu tematică iconografică, Sala „Sergiu Dumitrescu";

3. *Tradiții pascale*, în parteneriat cu Centrul Cultural „Dunărea de Jos", Galați;

4. *Trei prieteni* - artist plastic Gheorghe Nour;

5. *Ținutul Pădurenilor* - colecționar Floriana Anton;

6. *Ia românească, prinos de recunoștință*;

7. *Simplu* - artist plastic Teodor Vișan;

8. *Principii și Prințesele României*, în parteneriat cu Muzeul Național Peleș;

– organizarea următoarelor expoziții itinerante:

1. *Restaurarea ilustrată*, în colaborare cu Institutul de Cercetări Eco-Muzeale „Gavrilă Simion", Tulcea și Asociația Conservatorilor și Restauratorilor din România, la Muzeul de Istorie „Teodor Cincu", Tecuci;

2. *Sfântul Antimis, o istorie a jertfei*, la sediul Protoieriei Covurlui;

3. *Copilărie și bucurie*, în parteneriat cu Asociația Muzeul Jucăriilor din București la Așezământul socio-filantropic eparhial „Sfântul Vasile cel Mare", Galați.

– organizarea ediției a VII-a a Sesiunii Științifice de conservare și restaurare a patrimoniului cultural românesc *Restitutio Es* și tipărirea celui de-al doilea număr al revistei științifice *Ars christiana rediviva*, cu apariție bienală și tematică specifică: conservare, restaurare, valorificare patrimoniu și studii de muzeologie;

– tipărirea în cadrul Editurii Arhiepiscopiei Dunării de Jos a volumelor:

1. ÎPS Casian, *Plugărie din țarina inimii*, vol. 6;

2. ÎPS Casian, *La lumina opaițului*, vol. 5;

3. ÎPS Casian, *Pastoralele la Nașterea și Învierea Domnului;*

4. Pr. Eugen Drăgoi, *Sf. Ier. Dosoftei – documente inedite*;

5. Violeta Ionescu, *Viața spirituală în „Viața liberă";*

6. Colectiv, *Teologie și educație la Dunărea de Jos - 25;*

7. Colectiv, *Volum omagial privind activitatea Muzeului eparhial între anii 2014-2025;*

8. Colectiv, *Volum omagial cu bibliografia tematică a revistei „Călăuză ortodoxă";*

9. ***, *Pustnica cu chip îngeresc – schimonahia Teoctista Busuioc de la Mănăstirea Buciumeni (1895-1977)*;

10. Colectiv, *File din istoria bisericii „Sf. Mc. Antim și Sf. Femei Mironosițe"*;

11. Sorin Geacu, *Biserici din Moldova de Jos în anul 1921*;

12. *Carte de rugăciuni pentru tineri*;

13. *Carte de rugăciuni pentru copii;*

14. Broșuri și iconițe tipărite la diferite ocazii (Pelerinajul la Sf. Ap. Andrei, Pelerinajul tinerilor la Buciumeni etc.).

Sectorul pastoral-misionar și mediatic

– monitorizarea sistematică și analizarea periodică a impactului știrilor cu caracter bisericesc din mass-media laică în legătură cu viața creștină, în general, și cea a Bisericii Ortodoxe Române, în special;

– postarea și promovarea în spațiul online, pe paginile de socializare și pe site-urile parohiilor, eficient și rapid, a activităților desfășurate, precum și preluarea celor mai importante la nivel eparhial și național;

– realizarea de ştiri şi articole de presă cu activităţile organizate de parohii, mănăstiri, protoierii şi Eparhie, dedicate temelor anului omagial şi comemorativ 2026.

Sectorul social-filantropic

– continuarea tuturor proiectelor sociale iniţiate în vederea acoperirii deficitului de infrastructură socială existent la nivelul comunităţilor;

– menţinerea şi susţinerea proiectelor şi programelor existente în prezent în domeniul social la nivelul tutror structurilor organizatorice ale eparhiei;

– ajutorarea familiilor cu mulţi copii, prin activităţi socio-educaţionale, prin acordarea de ajutoare/burse, îmbrăcăminte, încălţăminte, rechizite etc.;

– continuarea campaniilor socio-medicale *„Sănătate pentru sate“* (deplasare cu echipe de medici în localităţile rurale) şi *„O picătură de sânge salvează o viaţă!“* (donare de sânge);

– ajutorarea vârstnicilor din mediul rural (ajutoare pentru spitalizare, medicamente sau întreţinere materială), în special a celor care au copiii plecaţi în străinătate sau nu au urmaşi.

Sectorul economic-financiar

– o permanentă preocupare, la nivelul tuturor unităţilor bisericeşti din Eparhie, pentru respectarea prevederilor B.V.C.;

– 2026 şi încadrarea în limitele bugetare din anul precedent;

– creşterea solidarităţii cu preoţii şi parohiile aflate în situaţii speciale, mai ales acolo unde se întâmpină dificultăţi şi probleme privind salarizarea prin programele filantropice eparhiale: *„Păstorul cel Bun şi Milostiv“* şi *„Râvna Casei Tale Doamne“*;

– continuarea investiţiilor în scopul dezvoltării Centrului educaţional şi filantropic din cadrul Mănăstirii „Sf. Mc. Trifon“ – Şendreni, cu îmbunătăţirea şi intensificarea activităţilor cu profil agricol;

– verificarea şi analiza situaţiilor lunare înaintate de protopopiate privind activitatea economico-financiară, potrivit prevederilor art. 71, alin. (17) din *Statutul pentru organizarea şi funcţionarea Bisericii Ortodoxe Române* – Text adnotat şi ale Hotărârii nr. 3781/2009 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române privind disciplina financiar-contabilă şi administrativ-patrimonială în Biserică;

– conformarea întregii activităţi patrimoniale, la nivelul tuturor unităţilor bisericeşti din Eparhie, cu prevederilor *Regulamentului Administrării Bunurilor Bisericeşti*;

– monitorizarea consumurilor la energie electrică şi gaze naturale la obiectivele de la Centrul Eparhial şi de la subunităţi în vederea încadrării în prevederile bugetare aprobate şi identificarea unor soluţii tehnice eficiente care să contribuie la diminuarea consumurilor fizice.

Sectorul patrimoniu şi construcţii bisericeşti

– demararea lucrărilor de extindere şi amenajare a Căminului pentru preoţi şi preotese fără sprijin din imobilul Protoieriei Galaţi (construit de Episcopul Nifon Niculescu şi destinat întrajutorării clerului gălăţean);

– continuarea lucrărilor la Aşezământul social-filantropic „Sf. Mc. Pantelimon“ - Lacu Sărat, respectiv pictura în tehnica mozaic a capelei;

– pictarea capelei Mănăstirii „Sf. Mc. Trifon“- Şendreni;

– obţinerea de fonduri structurale pentru restaurarea şi punerea în valoare a bisericilor-monumente istorice din cadrul Eparhiei (parohiile „Sf. Apostoli“ şi „Sf. Ier. Nicolae“ din Brăila).

NOI HOTĂRÂRI ALE SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

În ziua de vineri, 6 februarie 2026, în Aula Magna „Teoctist Patriarhul“ din Palatul Patriarhiei, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, s-a desfășurat ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Sinod a adoptat o serie de hotărâri referitoare la activitatea pastorală și misionară, dintre care enumerăm următoarele:

1. A declarat anul 2027 drept *„Anul omagial al conlucrării clericilor și mirenilor în viața și misiunea Bisericii“* și *„Anul comemorativ al Patriarhilor Justinian Marina (1948-1977) și Teoctist Arăpașu (1986-2007)“* în Patriarhia Română.

2. A luat act de referatul Cancelariei Sfântului Sinod privind organizarea, desfășurarea și receptarea evenimentului *Sfințirii picturii Catedralei Naționale*, care a avut loc în ziua de duminică, 26 octombrie 2025.

3. A aprobat proiectul de text liturgic pentru *Slujba Soborului Sfintelor Femei Românce* (Duminica a 3-a după Paști).

4. A aprobat proiectele de texte liturgice pentru 12 Sfinte Femei Românce canonizate de Sfântul Sinod în ședința de lucru din zilele de 1-2 iulie 2025, și anume: *nouă slujbe* (Sf. Cuv. Muceniță *Evloghia de la Samurcășești*, Sf. Cuv. *Elisabeta de la Pasărea*, Sf. Cuv. *Mavra de pe Ceahlău*, Sf. Mărturisitoare *Blandina de la Iași*, Sf. *Olimpiada din Fărcașa*, Sf. Cuv. *Nazaria, Olimpiada și Elisabeta de la Văratec*, Sf. Cuv. *Filotimia de la Râmeț*, Sf. *Anastasia Șaguna* și Sf. Doamnă *Maria Brâncoveanu*), *un Acatist* (Sf. *Magdalena de la Mălainița*) și *două Paraclise* (Sf. *Magdalena de la Mălainița* și Sf. Mărturisitoare *Blandina de la Iași*) și a aprobat cele șase icoane realizate în cinstea unor Sfinte Femei Românce (Sf. *Magdalena de la Mălainița*, Sf. Cuv. *Mavra de pe Ceahlău*, Sf. Cuv. *Nazaria, Olimpiada și Elisabeta de la Văratec*, Sf. *Olimpiada din Fărcașa*, Sf. Mărturisitoare *Blandina de la Iași* și Sf. Cuv. *Filotimia de la Râmeț*).

5. A aprobat organizarea și conceptul Întâlnirii Internaționale a Tineretului Ortodox - ITO 2026, care va avea loc la București, în perioada 31 august - 3 septembrie 2026.

6. A luat act de modalitățile practice de implementare în eparhiile ortodoxe române a proiectului național *Centrul de activități cu tineretul „Sfântul Ilie Tesviteanul“*, care va contribui la prevenirea abandonului școlar al copiilor vulnerabili din zonele izolate sau dezavantajate ale țării, pregătindu-i pentru a răspunde provocărilor vieții contemporane și sprijinind o mai bună integrare a lor în societate.

Totodată, în cadrul ședinței de lucru, au fost lansate două noutăți editoriale: *Sinaxarul Sinodal al Bisericii Ortodoxe Române* în 13 volume, care cuprinde, pentru fiecare sfânt, *icoana*, *condacul*, *troparul* și *sinaxarul*, precum și *Anuarul Sfântului Sinod*, an X (2025).

Biroul de presă al Patriarhiei Române

TRIPTIC DE EVENIMENTE ÎN ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

În Arhiepiscopia Dunării de Jos, Anul omagial al pastoraţiei familiei creştine şi Ziua Deţinuţilor Politici Anticomunişti din perioada 1944-1989 au fost marcate în 8 şi 9 martie printr-un triptic de evenimente pastorale, memoriale şi filantropice. Înaltpreasfinţitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos, dimpreună cu clerul şi credincioşii eparhiei, a participat la manifestări de suflet care au cinstit femeile creştine, dar şi jertfa celor care au pătimit în închisori, lagăre şi deportări în timpul regimului comunist.

În cea de-a doua duminică a Sfântului şi Marelui Post, 8 martie, din iniţiativa Înaltpreasfinţitului Părinte Arhiepiscop Casian, a avut loc întrunirea misionară a femeilor din noile comitete ale parohiilor din Protopopiatul Galaţi. La acest eveniment organizat în contextul Anului omagial al pastoraţiei familiei creştine, al prăznuirii Duminicii închinate Sfântului Grigorie Palama, dar şi al celebrării Zilei Internaţionale a Femeii, au fost prezenţi clericii din Protopopiatul Galaţi, însoţiţi de preotese şi credincioasele din noile comitete parohiale.

Femeia creştină, „candelă nestinsă“ în Biserică şi familie

Întâlnirea a început cu săvârşirea slujbei Paraclisului Maicii Domnului de către Înaltpreasfinţitul Părinte Casian în Catedrala Arhiepiscopală din Galaţi, unde au fost aşezate, „ca o catapeteasmă în faţa catapetesmei catedralei“, icoanele celor 16 sfinte femei române a căror proclamare a canonizării a avut loc anul acesta. Printre modelele de femei sfinte la care au meditat cei prezenţi s-au aflat, în mod deosebit, Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu, recent deshumată din Biserica „Sfântul Gheorghe“-Nou din Bucureşti, şi Sfânta Filotimia, originară din Buzău şi mutată la Târlele Filiu, în Câmpia

Întrunirea misionară a femeilor din noile Comitete parohiale din Protoieria Galaţi

Slujba Sfintei Liturghii la biserica-memorial „Sf. 40 de Mucenici“ din Galați

Brăilei, mamă a 12 copii, unul din ei fiind Sfântul Cuvios Dometie de la Râmeț.

Un moment încărcat de emoție l-a reprezentat mărturia dr. Doina Ciocănaru, născută în închisoarea de la Văcărești. Relatările despre pătimirea sa și a părinților în temnițele de la Văcărești și Mislea, dar și despre limitările la care erau supuși preoții și Biserica, le-au arătat celor prezenți că încă există astăzi mărturii ale biruitorilor temnițelor, necazurilor, durerilor și încercărilor din perioada comunistă.

În final, ierarhul de la Dunărea de Jos le-a numit în cuvântul său pe doamnele din comitetele parohiale „candele nestinse de la icoana Maicii Domnului, mironosițele de astăzi gata să ajute programele bisericești rânduite în Anul omagial al pastorației familiei creștine și Anul comemorativ al sfintelor femei din calendar, gata să-i sprijine pe bunii noștri păstori de suflete să deschidă brațele copiilor și tinerilor care vor prelua mai departe ștafeta unor familii sănătoase acasă, în Biserică și în lume, după cum îndemna Părintele Mitropolit Antonie“.

Această întrunire s-a dorit a fi un început al manifestărilor în parohii și comunități care să pregătească marea sărbătoare din anul acesta a Duminicii femeilor mironosițe. Ca semn de recunoștință, toate doamnele au primit din partea Arhiepiscopului Dunării de Jos daruri care să arate cinstirea soției, mamei și femeii creștine în Biserica noastră.

Hram la „chivotul interiorizat“ dintr-un cartier de blocuri de beton

Înaltpreasfințitul Părinte Casian s-a aflat de Ziua Deținuților Politici Anticomuniști din perioada 1944-1989, luni, 9 martie, la biserica-memorial cu hramul „Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia“, din municipiul Galați. Aici, ierarhul a slujit Liturghia Darurilor înainte sfințite, înconjurat de un sobor de clerici.

Biserica de lemn, confecționată în stil maramureșan, a fost construită la inițiativa unor foști deținuți politici, preoți și pătimitori din temnițele comuniste, în perioada 2008-2011. Ea a fost numită de ierarh „un chivot interiorizat dintr-un cartier de blocuri de beton, un memorial-altar și un altar-memorial în care, la cinstirea Sfinților 40 de Mucenici, se adună familii de martiri care mărturisesc astăzi, pentru tineret și pentru viitor, că sângele martirilor rămâne sămânța creștinismului“. Zugrăvind în cu

Slujbă de pomenire pentru martirii temnițelor comuniste în biserica din localitatea Frecăței

Slujbă de pomenire pentru martirii temniţelor comuniste în biserica din localitatea Agaua

vinte pline de recunoştinţă jertfa din temniţe, chiriarhul a explicat ce semnifică, în mod tainic, forma de „8“ a aluatului: „Mucenicii, care reprezintă forma veşniciei modelată de mâinile care ştiu să se închine, să frământe pâinea, să modeleze prescura, adică forma de 8 a pâinii, reprezintă icoana mucenicului, o împărtăşanie din suferinţa celor care n-au avut pâine în lagăre şi în închisori“.

După terminarea rânduielii Liturghiei Darurilor înainte sfinţite, ierarhul a săvârşit o slujbă de pomenire pentru toţi cei care au pătimit în timpul regimului ateo-comunist în închisori, lagăre şi deportări, trecuţi la cele veşnice. Memoria jertfei celor care au suferit în închisori nu a rămas doar o simplă aducere aminte, ci i-a inspirat pe credincioşi să o onoreze prin purtarea de grijă faţă de cei aflaţi în nevoi. În acest duh, pentru a veni în sprijinul semenilor fără posibilităţi materiale, membrii Consiliului şi Comitetului parohial au oferit o masă caldă celor 30 de bătrâni asistaţi în cadrul Centrului social parohial „Speranţe pentru vârsta a III-a“ de la Parohia „Pogorârea Duhului Sfânt“, precum şi copiilor de la Aşezământul social-filantropic „Sf. Vasile cel Mare“ şi de la Centrul de zi pentru copii „Sfântul Spiridon“ din Galaţi. Totodată, au primit daruri şi 20 de familii nevoiaşe din parohie.

Suferinţa transformată în rod din Insula Mare a Brăilei

Ultimul eveniment al acestor zile l-a constituit pelerinajul făcut în după-amiaza zilei de 9 martie de Înaltpreasfinţitul Părinte Casian peste Dunăre, în Insula Mare a Brăilei, „un loc de martiriu care a devenit spaţiu al Învierii“, unde a săvârşit o slujbă de pomenire pentru cei care au pătimit aici.

Pe cele peste 70.000 de hectare de pământ obţinute prin munca silnică a mii de tineri în timpul ocupaţiei staliniste, în care odihnesc şi osemintele a peste 500 de victime ale regimului, astăzi au rodit biserici, monumente şi locuri de reculegere. Prin eforturile unor echipe de arheologi conduse de istoricul Marius Oprea, directorul Centrului de Investigare a Crimelor Comunismului din România, au fost deshumate osemintele a 16 dintre aceste victime, care vor fi cinstite cum se cuvine.

Printre cei care au suferit în aceste locuri se numără şi personalităţi duhovniceşti marcante precum Sfântul Cuvios Sofian de la Antim, Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu, Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătuşu, părintele Benedict Ghiuş şi alţii.

Lângă lagărul unde au fost chinuiţi şi înfometaţi se află acum un monument impresionant, alcătuit dintr-un cerc de 24 de cruci de piatră, ca o mărturisire a credinţei neclintite a celor ce au pătimit în aceste locuri.

Privind către orizontul insulei transformate din spaţiu al exterminării într-un loc al binecuvântării şi memoriei faţă de înaintaşi, Înaltpreasfinţitul Părinte Casian a adresat un îndemn la pomenirea celor care s-au săvârşit în acest loc: „Dă-ne, Doamne, tăria mărturisirii smerite şi echilibrate, căci eroii sunt în continuare dascălii generaţiei tinere de preoţi şi de credincioşi. Opt altare sunt astăzi pe răzleaţa insulă pe care mijloacele mecanizate şi mâna harnică a ţăranului român ne ară mândra glie românească ce are la temelie sângele şi trupurile martirilor şi care ne dă atât pâinea cea de toate zilele, dar şi prescura pentru Altar“.

Eduard Murariu,
***Ziarul Lumina*, 10 martie 2026**

ICOANA – O CATEHEZĂ ÎN CULOARE, O RUGĂCIUNE PICTATĂ ȘI O FEREASTRĂ CĂTRE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Duminica Ortodoxiei la Catedrala Arhiepiscopală din Galați

În perioada 2 februarie – 1 martie 2026, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Casian, pe tot cuprinsul Arhiepiscopiei Dunării de Jos s-a desfășurat a XXVI-a ediție a *Concursului de schițe și desene cu tematică iconografică*, pe tema *„2026 - „Anul omagial al pastorației familiei creștine“* și *„Anul comemorativ al sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame)“*. În cadrul acestui program eparhial, în perioada 2-14 februarie 2026, în baza parteneriatelor încheiate între parohii și școlile sau liceele arondate acestora, elevii au realizat schițe, desene religioase și încercări iconografice sub îndrumarea profesorilor de Religie și de Desen, după modele de icoane bizantine și, în chip special anul acesta, icoane cu chipuri ale sfintelor femei din calendar - mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame – la care s-au adăugat și cele 16 sfinte femei canonizate recent de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Astfel, la nivelul școlilor gimnaziale și liceelor, în zilele de 16 și 17 februarie au avut loc jurizările, selecționarea celor mai bune lucrări și realizarea de expoziții în toate școlile și liceele sau la bisericile parohiale. Câte 10 lucrări sau mai multe au fost alese pentru a fi premiate cu cărți, icoane, dulciuri și articole pentru pictură și desen, de către preacucernicii părinți din eparhie.

În toată perioada sus-amintită, cadrele didactice au prezentat, în cadrul orelor de religie, teme specifice anului omagial și comemorativ curent.

Punctul culminant al proiectului l-a constituit ziua de 1 martie 2026 - **„Duminica Ortodoxiei“**, când elevii - *„iconari“* au participat, în bisericile parohiale, la Sfânta Liturghie, susținând răspunsurile liturgice și purtând în mâini icoanele realizate de ei. Preoții din parohii, în colaborare cu profesorii de Religie, au avut grijă ca, din timp, să îi pregătească duhovnicește pentru această zi prin Sfânta Taină a Mărturisirii, pentru a primi cât mai mulți Sfânta Împărtășanie, la momentul cuvenit din cadrul Sfintei Liturghii. Preacucernicii părinți au apreciat, prin cuvântări adecvate momentului, implicarea elevilor în acest proiect și au oferit premii diverse: diplome, icoane, cărți de rugăciune, rechizite, ustensile pentru pictură și dulciuri.

Arhiepiscopia Dunării de Jos a organizat cu acest pri-

lej prin *Sectorul Învățământ și activități cu tineretul*, la *Muzeul Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos,* a XXVI-a ediție a Concursului de schițe și desene cu tematică iconografică, pe tema *2026 – „Anul omagial al pastorației familiei creștine“* și *„Anul comemorativ al sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame)“*. La această expoziție au fost invitați peste 100 de artiști-iconari de la mai multe unități educaționale și culturale din Galați, Tecuci și Brăila: studenți de la *Specializarea Artă Sacră* a Facultății de Istorie, Filosofie și Teologie și de la *Specializarea Pictură* a Facultății de Arte din cadrul Universității „Dunărea de Jos“ – Galați, elevi de la *Secția Patrimoniu* a Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Ap. Andrei“ - Galați, de la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin“ – Galați, Liceul de Artă „Hariclea Darclée“ – Brăila, copii de la Centrele catehetice parohiale Barcea Nouă și Liești și de la Palatele Copiilor din cele trei orașe sus amintite.

Pentru pregătirea acestui moment, programul zilei de 1 martie 2026 a cuprins, mai întâi, prezența tinerilor, la Sfânta Liturghie, în Catedrala Arhiepiscopală din Galați. În timpul Slujbei Sfintei Liturghii, aceștia au purtat icoane în mâini, iar la momentul cuvenit, mulți tineri participanți și credincioși s-au împărtășit cu Sfintele Taine. După Sfânta Liturghie, s-a plecat într-o procesiune cu icoanele purtate pe brațe, de la *Catedrala arhiepiscopală* spre *Muzeul Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos*, unde s-a vernisat expoziția. În mijlocul tinerilor iconari a fost prezent mereu chiriarhul locului, care i-a binecuvântat și apreciat pentru dragostea lor față de chipurile sfinților. Dintre toți participanții, cei desemnați cu cele mai bune lucrări, au primit din partea Înaltpreasfinției Sale diploma *„Icoana – Frumusețe a Ortodoxiei“* și daruri: icoane, cărți de rugăciuni și ustensile pentru pictură. Participanții din localitățile Brăila, Tecuci, Barcea Nouă și Liești au luat parte apoi la o agapă oferită la Sala de mese a Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Ap. Andrei“.

În întreaga eparhie, la a XXVI-a a ediție a Concursului de schițe și desene cu tematică iconografică, cu tema „2026 - *„Anul omagial al pastorației familiei creștine“* și *„Anul comemorativ al sfintelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame)“* au participat 5.150 de elevi din 317 parohii.

◆ „Această sărbătoare a reprezentat o mărturisire vie a credinței, prin ochii copiilor, transformând pridvoarele bisericilor în spații ale frumuseții duhovnicești. Duminica Ortodoxiei a fost, și în acest an, un prilej de bucurie, de mărturisire și de statornicie în credința românească strămoșească. Prezența harică a persoanei reprezentată într-o icoană, devine o călăuză care ne arată calea spre pârtășia vieții veșnice, dobândită prin faptele credinței în Duhul Sfânt. În această duminică a fost o mărturie și o mărturisire a dreptei credințe. Pentru creștinii de la țară și nu numai a fost *Paștile dinaintea Paștelui*“ (*pr. Mihai Roșu,* protoiereu de Nicorești).

◆ „Duminica Ortodoxiei reprezintă pentru copii un timp prielnic de a picta icoane și a se întrece între ei. Este cu adevărat un concurs, iar fiecare se străduiește să picteze o icoana deosebită. După realizarea lor ei menționează că pictura de icoane îi ajută să fie mai «atenți» și să lucreze cu «migală», dezvoltându-le capacitatea de concentrare.

Premierea tinerilor iconari la Muzeul eparhial

Capela „Sf. Ignatie Teoforul", Galați

Copiii au mărturisit că au avut un sentiment de pace și o stare de liniște" (*Prof. Daniela Amariei*, Școala Gimnazială Râmnicelu, Parohia „Sfântul Dimitrie", Râmnicelu, jud. Brăila).

◆ „Într-o lume plină de ecrane și zgomot, elevii au descris slujba de duminică drept cadrul în care «timpul stă în loc»" și unde se pot regăsi pe sine. Ei au mărturisit că nu trăiesc asemenea emoții decât în sânul bisericii. Concursul de icoane din Duminica Ortodoxiei le-a dat prilejul să înțeleagă ce rol are icoana în viața noastră a tuturor. Ei au descris emoția simțită spunând că sunt «mici soldați ai luminii» care apără frumosul. Mulți au menționat că alături de colegi și profesori au sentimentul de siguranță și apartenență la o familie mai mare" (*Prof. Daniela Amariei*, Școala Gimnazială Romanu, jud. Brăila).

◆ „Pentru concursul din Duminica Ortodoxiei, elevii au pictat icoane ale Sfintelor Femei din calendar (mironosițe, mucenițe, cuvioase, soții și mame), arătând inocența și puritatea sufletului de copil" (*Prof. Carmen Labeș*, Școala Gimnazială „Vasile Alecsandri", Brăila).

◆ „În prima duminică a Postului Mare, Duminica Ortodoxiei, am trăit împreună cu elevii noștri un moment de aleasă bucurie și înălțare sufletească. Participarea la Sfânta Liturghie a fost pentru noi nu doar o activitate educativă, ci o adevărată experiență duhovnicească. În atmosfera de rugăciune și liniște, copiii au simțit prezența harului lui Dumnezeu, iar momentul împărtășirii lor cu Sfintele Taine a fost unul de mare emoție și binecuvântare. Un moment deosebit l-a constituit aducerea icoanelor pictate de elevi. Prin osteneala și dăruirea lor, copiii au mărturisit credința nu doar prin cuvânt, ci și prin culoare și chip sfânt. În această zi, am înțeles încă o dată că icoana este fereastră către cer și mărturie vie a Întrupării Domnului nostru Iisus Hristos. Darurile oferite de părintele au fost primite cu bucurie curată, însă adevăratul dar a fost comuniunea, rugăciunea împreună și simțirea apartenenței la Biserica lui Hristos. Pentru mine, ca profesor, această zi a fost o confirmare că educația religioasă nu se oprește la nivel teoretic, ci se împlinește în trăire, în Liturghie, în împărtășirea cu Hristos și în mărturisirea credinței. Am văzut în ochii copiilor lumină, emoție și sinceritate, semne că sămânța credinței rodește. Duminica Ortodoxiei ne-a reamintit tuturor că suntem chemați să fim mărturisitori ai credinței adevărate, păstrători ai tradiției și trăitori ai iubirii lui Hristos" (*Prof. Gabriel Ionuț Costin*, Școala Gimnazială Mihai Bravu, Parohia „Sf. M. Mc. Gheorghe", Mihai Bravu, jud. Brăila).

◆ „Mă bucură participarea plină de dăruire și entuziasm a elevilor la concursul dedicat sfintelor icoane. Elevii au fost foarte receptivi pentru a cunoaște și mai bine istoria Bisericii noastre, iar sfinții pe care i-au așezat prin culoare pe pagina de desen nădăjduim să le fie modele călăuzitoare pe drumul către o viață binecuvântată de Dumnezeu" (*Prof. Gabriela Ion*, Școala Gimnazială „Fănuș Neagu", Parohia „Sf. Spiridon Nou", Brăila).

◆ „În calitate de profesor de Religie, consider că astfel de activități dau mărturie despre legătura vie dintre Școală și Biserică, dintre educația intelectuală și formarea duhovnicească a copiilor noștri. Participarea tinerilor iconari la Sfânta Liturghie, a fost nu doar un act de prezență, ci o mărturisire de credință. În mod deosebit, primirea Sfintei Taine a încununat munca și osteneala lor, arătând că adevărata valoare a artei sacre izvorăște din comuniunea cu Mântuitorul Hristos. Anul 2026 oferă un cadru potrivit pentru a sublinia rolul formator al familiei și al modelelor feminine de sfințenie în cultivarea credinței și a talentului copiilor.

Icoana, ca expresie a Ortodoxiei, nu este doar un exercițiu artistic, ci ***o catehеză în culoare, o rugăciune pictată și o fereastră spre Împărăția lui Dumnezeu***. Astfel de momente ne reamintesc că educația autentică se clădește pe valori trainice, pe credință și pe comuniune" (*Prof. Dan-Gabriel Băurceanu*, Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu", Parohia Șuțești, jud. Brăila).

◆ „Duminica Ortodoxiei a oferit și în acest an ocazia elevilor să-și manifeste credința prin valorificarea talentului lor artistic. Candela aprinsă din sufletul lor curat n-a rămas sub obroc. A luminat – prin expresivitate și candoare – întreaga Biserică, aducând pace, bucurie și liniște în sufletele celor care au putut admira icoanele Sfintelor Femei din calendar, realizate de acești elevi inimoși. Ca o încununare a întregii sărbători, copiii s-au împărtășit cu smerenie, mulțumind astfel Bunului Dumnezeu pentru că au putut înmulți frumos și îndestulat talanții cu care Acesta i-a înzestrat. Efortul lor a fost răsplătit. Dar cea mai mare bucurie a fost, pentru ei, aceea de a putea oferi ceva frumos lui Dumnezeu și semenilor, din preaplinul inimilor lor. Expoziția elevilor din ciclul primar și gimnazial a cuprins reprezentări iconografice ale Sfintei Cuvioase Parascheva, Sfintei Teodora de la Sihla, Sfintei Mucenițe Filoteea, Sfintei Mucenițe Sofia, Sfintei Împărătese Irina, Dreptei Sara, Dreptei Elisabeta, Sf. Doamnă Maria Brâncoveanu, Sf. Evloghia de la Samurcășești etc precum și icoane ale Maicii Domnului. Într-o lume în care copiii sunt adesea atrași de vâltoarea vremurilor, această sărbătoare a Duminicii Ortodoxiei arată că în inimile lor există încă loc pentru liniște, frumusețe și credință. Icoanele pictate de ei, rugăciunea lor curată și prezența lor luminoasă în biserică sunt o mărturie că semințele credinței, odată sădite, pot rodi frumos. Prin talentul lor, au reușit nu doar să redea chipuri de sfințenie, ci și să devină ei înșiși purtători de lumină, aducând bucurie comunității parohiale și slăvind astfel pe Dumnezeu" (*Prof. Lucia-Doina Lăzărescu*, Colegiul Național Pedagogic „D. P. Perpessicius", Parohia „Nașterea Maicii Domnului", Brăila).

◆ „Duminica Ortodoxiei ne amintește de biruința credinței și de frumusețea mărturisirii adevărului prin icoană. Astăzi, privind lucrările copiilor noștri, am înțeles încă o dată că educația adevărată nu înseamnă doar acumulare de cunoștințe, ci și formare de suflete. Prin icoanele pictate cu răbdare, emoție și dăruire, elevii au arătat că au înțeles valoarea credinței și a tradiției noastre. Fiecare culoare a fost pusă cu grijă, fiecare chip conturat cu atenție, transformând munca lor într-o rugăciune tăcută și sinceră. Apreciez mult implicarea și seriozitatea lor. Astfel de momente ne arată cât de important este să îi învățăm pe copii să iubească frumosul, binele și credința. Părintele a evidențiat faptul că adevăratele icoane sunt copiii cu chipuri îngerești" (*Prof. Mihaela Drăgan,* Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu", Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul", Brăila).

Doamna profesor Corina Mirelad Anghelahăr de la Școala Gimnazială Nr. 1 Șivița/ Tulucești și Școala Gimnazială „Sfântul Ierarh Nicolae", Vlădești, jud. Galați, a întrebat copii la ora de religie ce înseamnă icoana pentru ei. Copii au răspuns:

◆ „Pentru mine, icoana este un semn că Dumnezeu este aproape. Când mă uit la ea, mă liniștesc și simt că pot să mă rog cu mai multă încredere" (elev, clasa a VI-a).

◆ „Icoana din camera mea îmi amintește să fiu mai bun și să

Parohia Valea Mărului, jud. Galați

Parohia Nămoloasa Sat, jud. Galați

fac lucruri frumoase. Parcă mă ajută să fiu mai aproape de Dumnezeu“ (elev, clasa a VI-a),

◆ „Când trec prin ceva greu, mă uit la icoană și mă simt mai curajos. Simt că nu sunt singur și că Dumnezeu mă ascultă“ (elev, clasa a V-a).

◆ „Când mă rog la icoană, simt că pot vorbi cu Dumnezeu și că El mă înțelege. Pentru mine, icoana este o parte importantă din viața mea de creștin“ (elev, clasa a IV-a).

◆ „Icoana ocupă un loc important în viața spirituală a creștinilor. Ea nu este un simplu obiect artistic, ci o mărturisire vizuală a credinței“ (elev, clasa a VIII-a).

◆ „Toate zilele din săptămână sunt despre teme, învățat, mers la școală, pregătire pentru examen. Duminica însă este pentru suflet, pentru familie, pentru prieteni și, cum toate acestea sunt posibile doar cu ajutorul lui Dumnezeu, duminica este despre biserică și hrană sufletească. Ziua de 1 martie 2026 a fost însă mai mult decât o duminică, a fost sărbătoarea Ortodoxiei, dar a fost și ziua în care munca mea a fost văzută și apreciată și nu oricum, nu oriunde, ci de către preot, în fața altarului!

Deși nu a fost un eveniment mare, a fost totuși foarte important pentru că m-a ajutat să fiu conștientă de ceea ce pot face, dar și să înțeleg, încă o dată, că Dumnezeu este alături de mine la fiecare pas și mă îndrumă pe calea cea dreaptă.

Chiar dacă este ultimul meu an la Școala «Miron Costin», nu voi uita niciodată cât de frumos am crescut aici și cât de aproape mi-au fost mereu cadrele didactice care m-au ajutat în momentele mai grele și m-au susținut în tot ceea ce mi-am propus, așa că pot spune sincer că icoana pe care am pictat-o este, în același timp, Slava adusă lui Dumnezeu și recunoștința închinată profesorilor!“ (*Teodora Maria Necula*, Școala Gimnazială „Miron Costin“, Galați).

◆ „Pentru mine, icoana este mai mult decât un simbol religios: este o prezență care îmi oferă liniște, speranță și sprijin sufletesc. Ea mă ajută să-mi regăsesc echilibrul în momentele dificile și îmi amintește de valorile și credința transmise de familie. Privind icoana, simt o legătură profundă cu Dumnezeu și cu tradiția, iar această legătură mă îndeamnă să fiu mai bun și mai încrezător în fiecare zi“ (*Sorin-Marian Pârlea*, clasa a IX-a E, Liceul Teoretic „Sfânta Maria“, Galați).

◆ „Icoana, pentru mine, e un loc de liniște. Când o privesc, simt că Dumnezeu e aproape și că nu sunt singură. Îmi dă pace și speranță, chiar și în zilele grele“ (*Irina Andreea Tănase*, clasa a X-a E, Liceul Teoretic „Sfânta Maria“, Galați).

◆ „Icoana are un rol important în viața mea duhovnicească, este sprijinitoare în rugăciune, mă ajută să mă desprind de cele pământești, este o prezență vie a lui Dumnezeu, a Maicii Domnului, a sfinților și a îngerilor. Icoana este o fereastră spre lumea spirituală și punte de legătură între om și Dumnezeu, Maica Domnului, sfinți și îngeri. Icoana este teologie în imagini, o prezență tainică a celui reprezentat pe ea. Ea îmi oferă mângâiere în momentele grele“ (*Prof. Mariana Ciacâru*, Liceul Teoretic „Sfânta Maria“, Galați).

◆ „Icoanele sunt ferestrele noastre către Cer. Ele nu sunt simple bucăți din lemn sau metal, prin ele menținem un dialog cu Dumnezeu și cu toți sfinții. Ne putem ruga și fără să avem icoane în față, dar îngenuchind în fața unei icoane ne adunăm mintea mai ușor și ne putem deschide sufletele către o rugăciune mai puternică. Atunci când oamenii se roagă cu credință puternică în fața icoanelor sfinților dragi, Dumnezeu poate să înfăptuias-

că minuni. Eu cred că într-un loc unde sunt prezente icoanele, acolo sunt și binecuvântarea și ocrotirea lui Dumnezeu“ (*Gabriel Coșniță*, clasa a III-a A, Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu“, Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil“, Tudor Vladimirescu, jud. Galați).

◆ „Importanța icoanei în rolul său educativ, ne amintește de sfințenie, rugăciune și momentele mântuirii. Icoanele împodobesc bisericile și casele, transformându-le într-un loc de întâlnire cu Dumnezeu. Cinstirea icoanelor ne luminează mintea și viața tuturor.“ (*Maria-Ayna Ganea*, clasa a III-a A, Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu“, Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil“, Tudor Vladimirescu, jud. Galați).

◆ „Eu cred că acolo unde este o icoană și o rugăciune rostită din inimă, acolo crește o familie unită și puternică în credință“ (*Andra –Ștefania Nedelcu*, clasa a VI-a A, Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu“, Parohia Prival, Tudor Vladimirescu, jud. Galați).

◆ „Eu am ales să pictez icoana Sfântului Nectarie, pentru că am mare încredere în ajutorul lui. Când mama era însărcinată, s-a rugat Sfântului Nectarie. Eu cred că el ne-a ajutat și ne-a întărit în credință. Icoana lui îmi amintește că Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre. La biserică, în Duminica Ortodoxiei, am trăit momente foarte frumoase la slujbă. Am simțit că prin icoane și prin rugăciune suntem mai aproape de Dumnezeu și de sfinți, deoarece icoana este fereastra prin care copilul învață să privească spre cer și să-L descopere pe Dumnezeu în fiecare zi“ (*Lidia Maria Mihalache*, clasa a VI-a A, Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu“, Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil“, Tudor Vladimirescu, jud. Galați).

◆ „Icoanele sunt ferestre sfinte prin care privim spre Împărăția lui Dumnezeu și simțim prezența Sa vie în inimă. În tăcerea lor, ele aduc pace, nădejde și o iubire care vindecă orice neliniște. Privindu-le, înțelegem că Hristos și sfinții ne sunt aproape, ocrotindu-ne și luminându-ne drumul“ (*Beatrice Ionașcu*, clasa a VII-a, Școala Gimnazială „Sf. Cuv. Parascheva“, Smârdan, jud. Galați).

◆ „Icoanele reprezintă ferestre către o lume sfântă și punți de legătură între credincioși și divinitate, având un rol esențial în viața liturgică și personală. Ele nu sunt simple decorațiuni, ci mărturisesc prezența lui Dumnezeu și ne amintesc de sfinți, educându-ne în credință și ajutându-ne să imităm virtuțile acestora“ (*Ramona Tudose*, clasa a V-a, Școala Gimnazială „Sf. Cuv. Parascheva“, Smârdan, jud. Galați).

◆ „Icoanele sunt niște ferestre spre cer, care transformă realitatea vizibilă într-un mijloc de contemplare a sfinților și a îngeri, care formează lumea invizibilă. Transmite învățături teologice, fapte istorice sau trăsături ale unor sfinți prin intermediul artei supranumite «Biblia în culori», pentru cei care nu pot citi. În biserică, icoanele decorează în mod plăcut pereții acesteia, fiind venerate persoanele reprezentate, ajutând la sporirea credinței spre Dumnezeu. Fiecare detaliu, culoare și gest, realizate conform unui «cod de reguli» a iconarilor, numit și erminie, transmite un mesaj. Icoanele ajută la concentarea spirituală a inimii și a minții în timpul rugăciunii“ (*Nicoleta Taflan*, clasa a VI-a, Școala Gimnazială „Sf. Cuv. Parascheva“, Smârdan, jud. Galați).

◆ „Pentru mine, icoana este mai mult decât un desen frumos, este o fereastră către Dumnezeu. Atunci când pictez o icoană, simt că mă apropii mai mult de sfinți

Parohia Moscu, jud. Galați

Parohia Corni, jud. Galați

și de viața lor curată. Icoana mă ajută să mă rog mai atent și să-mi amintesc că Dumnezeu este mereu aproape de mine“ (*Lavinia*, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială „Alexei Mateevici“, Movileni, jud. Galați).

◆ „Duminica Ortodoxiei ne amintește, la începutul Postului Învierii Domnului, de victoria dreptei credințe împotriva tuturor ereziilor. Duminica Ortodoxiei a fost pentru mine o zi de reflecție spirituală și post, zi în care am dat slavă lui Dumnezeu că m-a facut părtașă la sfințenia Lui și la iubirea Lui. Cinstirea icoanelor reprezintă semnul de comuniune cu Dumnezeu, cu Maica Domnului și cu toți sfinții“ (*Miruna Necula*, clasa a VI-a, Liceul Tehnologic „Costache Conachi“, Pechea, jud. Galați).

◆ „Pentru mine, icoana înseamnă apropiere de Dumnezeu și legătura mea cu El. Dumnezeu mă ajută mereu, mă întărește când îmi este greu și îmi dă speranță atunci când sunt descurajată. Prin rugăciune, simt că El mă ascultă, mă iartă și mă călăuzește pe drumul cel bun. Icoana îmi amintește că Dumnezeu este iubire, milă și lumină în viața mea. La Muzeul eparhial a fost o experiență deosebită, pentru care sunt foarte recunoscătoare. Mulțumim Înaltpreasfințitului Casian pentru că ne-a oferit ocazia să participăm la această activitate frumoasă. Icoanele au fost superbe și ne-au impresionat prin frumusețea și delicatețea lor. A fost o zi plină de emoție, liniște și bucurie sufletească, pe care o voi păstra cu drag în inimă“ (*Giorgia Victoriția Oprea*, clasa a V-a, Parohia Barcea Nouă, jud. Galați).

◆ „Pentru mine, icoana este o adevărată fereastră către Dumnezeu. În fața ei îmi adun gândurile și îmi liniștesc sufletul. De fiecare dată când mă rog privind icoana, simt că Dumnezeu este mai aproape și că rugăciunea mea capătă mai multă profunzime. Icoana mă ajută să nu uit de prezența Lui în viața mea și să trăiesc cu mai multă pace și încredere. Activitatea din Duminica Ortodoxiei, de la Galați, a fost foarte specială și emoționantă pentru mine. Mi-a plăcut mult atmosfera de acolo și faptul că am fost împreună cu alți copii care iubesc icoana și credința. M-au impresionat foarte mult icoanele realizate de ceilalți copii, fiecare fiind diferită și plină de frumusețe și sensibilitate. Această întâlnire m-a făcut să simt mai puternic bucuria de a-L descoperi pe Dumnezeu prin artă și rugăciune și mi-a rămas în suflet ca o amintire frumoasă“ (*Nicoleta Mitrofan*, clasa a IX-a, Parohia Barcea Nouă, jud. Galați).

◆ „Icoana este o fereastră deschisă către cerul duhovnicesc, prezența acesteia în casă aduce multă pace sufletească. Mă ajută să reflectez, să mă rog și să găsesc putere în credință, chiar atunci când viața pare complicată sau obositoare. Ea mă încurajează să gândesc pozitiv, să fiu mai bună și să mi păstrez speranța chiar și în zilele dificile“ (*Nicoleta Ganea*, clasa a XII-a, Parohia Barcea Nouă, jud. Galați).

◆ „Icoana are pentru mine o însemnătate profundă, deoarece prin ea pot să-L întâlnesc pe Dumnezeu într-un mod tainic și personal. Nu o privesc doar ca pe o imagine, ci ca pe un îndemn la rugăciune și la liniște sufletească. Atunci când mă aflu în fața unei icoane, simt că grijile se micșorează și că inima mea se umple de pace și de speranță. Icoanele realizate au fost adevărate mărturii ale iubirii pentru Dumnezeu“ (*Daria Mitrofan*, clasa a VI-a, Parohia Barcea Nouă, jud. Galați).

◆ „Icoanele sunt socotite ferestre către Dumnezeu care ne conduc spre adevărata credință. Privind la sfinții din icoană, ei parcă ne îndeamnă să urmăm calea către Dumnezeu, pe care și ei au

urmat-o. Icoanele sunt foarte importante în viața creștinului. Sfântul Ioan Damaschin zice despre icoane că sunt cărți deschise pentru cei neștiutori de carte“ (*Elena Grigoraș*, clasa a VI-a B, Școala Gimnazială „Negoiță Dănăilă“, Parohia Bucești, jud. Galați).

◆ „Când mă rog în fața icoanei, mă simt mai liniștită și mai aproape de Iisus Domnul și de sfinții Săi. Icoana este ajutor în rugăciune și îmi amintește să fiu mai bună în fiecare zi“ (*Ana Drosu*, a VIII-a B, Școala Gimnazială „Negoiță Dănăilă“, Parohia Bucești, jud. Galați).

◆ „Astăzi, în Duminica Ortodoxiei, am simțit o bucurie aparte pictând icoane în biserică. Pentru mine nu a fost doar o activitate, ci un moment de liniște, rugăciune și apropiere de Dumnezeu. Fiecare culoare pe care am așezat-o pe icoană a fost pusă cu emoție și cu dorința de a face ceva frumos pentru suflet. Am înțeles că icoana nu este doar o pictură, ci o fereastră spre cer și o mărturisire a credinței noastre. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această zi și pentru că ne-a adunat împreună să creăm ceva atât de special. Sper ca icoanele noastre să aducă lumină și pace în inimile celor care le vor privi“ (*Ioana Călmuc*, clasa a V-a A, Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu“, Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul“, Braila).

◆ „Am lucrat cu emoție și răbdare, gândindu-mă că fiecare linie și fiecare culoare pot deveni o rugăciune. Am învățat că icoana nu este doar artă, ci un semn al iubirii și al prezenței lui Dumnezeu în viața noastră“ (*Alex Gabriel Negoi*, clasa a V-a A, Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu“, Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul“, Braila).

◆ „Am pictat cu răbdare și cu multă bucurie, gândindu-mă că fiecare culoare și linie pot deveni o rugăciune. Momentul în care lucrările noastre au fost prezentate și premiate în biserică, m-a făcut să înțeleg cât de frumoasă este tradiția ortodoxă și cât de important este să păstrăm vie arta sfintelor icoane. Această experiență m-a învățat să privesc icoana nu doar ca pe o imagine, ci ca pe o fereastră către suflet și credință“ (*Georgiana-Cătălina Stancu*, clasa a XII-a A, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu“, Parohia „Sf. Spiridon Nou“, Brăila).

◆ „Am pictat-o pe Sf. Evloghia pentru că m-a impresionat viața ei aspră și umbletul ei neobosit în a duce cuvântul lui Dumnezeu prin lumea aceasta rătăcită. Așa aș vrea să fiu și eu. Am primit și laude și premiu și daruri, dar nu acestea sunt motivul pentru care am pictat icoana. Mulțumesc tuturor pentru că și copiii au un loc special în Biserică“ (*Ana Leva*, Liceul de Arte „Hariclea Darclée“, clasa a III-a C, Parohia „Sf. Ap. Petru și Pavel“, Braila).

◆ „Duminica Ortodoxiei a fost o zi binecuvântată pentru mine. Ca de fiecare dată, mi-a tresărit sufletul de bucurie că m-am împărtășit. Am așteptat cu mare emoție această zi și m-am pregătit cu toată inima pentru ea“ (*Denisa Maria Enea*, clasa a V-a, Colegiul Național „D. P. Perpessicius“, Parohia „Nașterea Maicii Domnului“, Brăila).

◆ „Duminica Ortodoxiei, pentru mine, este un prilej de a fi un artist, dar în același timp de a fi alături de Dumnezeu. Nu a fost vorba doar despre talent, ci și despre răbdare, concentrare și rugăciune. Acestea m-au ajutat să înțeleg câtă răbdare este depusă într-o icoană, care pentru noi, creștinii, are o importanță și o semnificație specială. Participarea la Sfânta Liturghie a fost un moment în care am putut reflecta asupra virtuților care ne ajută să fim asemenea lui Dumnezeu“ (*Sara Ioana Dima*, clasa a VII-a, Colegiul Național Pedagogic „D.

Parohia „Sfântul Spiridon Nou“, Brăila

Parohia „Sfinții Apostoli ", Brăila

P. Perpessicius", Parohia „Nașterea Maicii Domnului", Brăila).

◆ „M-am străduit mult la icoana Sfintei Muceniţe Fotini, femeia samarineancă care L-a descoperit pe Mântuitorul Hristos şi care a devenit un fel de apostol în propovăduirea învăţăturii creştine. Mi-a devenit foarte dragă această mare Sfântă şi o consider, de acum înainte, model şi ocrotitoare" (*Angela Elena Mungiu*, clasa a VI-a, Şcoala Gimnazială „Vlaicu Vodă", Parohia „Sf. Ap. Andrei", Brăila).

◆ „În fiecare an particip cu mare drag la acest concurs. Eu am descoperit că în iconografie culorile au înţelesuri precise. Nu putem folosi culori ca la un desen obişnuit (ex: aurul pentru lumina divină) şi că există diferenţe între pictura pe lemn şi cea pe sticlă. Pictura este o formă de rugăciune şi, atunci când lucrez, trebuie să fiu cu gândul la Dumnezeu" (*Nicoleta Angelica I. Ciocîrlan*, clasa a VI-a, Şcoala Gimnazială Râmnicelu, Parohia „Sfântul Dimitrie", Râmnicelu, jud. Brăila).

◆ „Eu, când m-am hotarât să pictez icoana, mi-am pus toată nădejdea în ajutorul Maicii Domnului. La final, am simţit o satisfacţie imensă când am văzut chipul unui sfânt prinzând formă sub mâna mea. A fost o bucurie de nedescris şi nu voi ezita niciodată să mai repet această exprerienţă" (*Raluca-Violeta Ionescu*, clasa a V-a, Şcoala Gimnazială Râmnicelu, Parohia „Sfântul Dimitrie", Râmnicelu, jud. Brăila).

◆ „Sf. Apostol Andrei este ocrotitorul meu pentru că îi port numele. Când m-am hotărât să pictez m-am gândit la Sfântul Andrei. Eu îl percep ca pe un «prieten», iar procesul de pictură m-a ajutat să înţeleg taine teologice dificile într-un mod simplu şi vizual" (*David-Andrei Manea*, clasa a V-a, Şcoala Gimnazială Râmnicelu, Parohia „Sfântul Dimitrie", Râmnicelu, jud. Brăila).

◆ „Am observat cu uimire cum, pe măsură ce pictam ochii sfântului, aveam senzaţia că icoana începe să mă privească cu blândeţe şi înţelegere. Nu mă voi opri niciodată din drumul meu. Am înţeles că «imposibilul», pentru mine, la Dumnezeu este posibil" (*Ionela-Florentina Androne*, clasa a VII-a, Şcoala Gimnazială Romanu, Parohia Oancea, jud. Brăila).

◆ „Am înţeles mai bine importanţa credinţei şi a păstrării tradiţiilor noastre ortodoxe. Atmosfera a fost una caldă, liniştitoare şi plină de bucurie duhovnicească. Prin rugăciunea rostită împreună şi prin participarea la Sfânta Liturghie, am simţit că fac parte dintr-o mare familie – Biserica lui Hristos. Această zi m-a ajutat să conştientizez cât de important este să ne mărturisim credinţa, nu doar prin cuvinte, ci şi prin fapte, prin rugăciune şi prin iubire faţă de aproapele. Duminica Ortodoxiei mi-a întărit dorinţa de a păstra vie credinţa în sufletul meu şi de a respecta valorile şi tradiţiile moştenite" (*Giulia Maria Cojocaru*, clasa a VII-a B, Şcoala Gimnaziala Mihai Bravu, Parohia „Sf. M. Mc. Gheorghe", Mihai Bravu, jud. Brăila).

◆ „Icoana mea, deşi simplă, a fost darul meu sincer adus în această zi sfântă. Am oferit-o cu bucurie şi cu emoţie, ca pe o rugăciune pictată din inimă. Fiecare culoare a fost pusă cu grijă şi cu dorinţa de a arăta iubirea mea faţă de Dumnezeu şi faţă de sfinţii Săi. Chiar dacă este o lucrare modestă, pentru mine are o mare valoare sufletească, pentru că prin ea am învăţat că adevărata frumuseţe a icoanei nu stă doar în felul în care arată, ci în credinţa şi curăţia cu care este realizată. Îmi doresc ca această icoană să aducă lumină şi pace

celor care o vor privi și să fie un semn al dragostei și al credinței mele“ (*Daria Anton*, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială Mihai Bravu, Parohia „Sf. M. Mc. Gheorghe“, Mihai Bravu, jud. Brăila).

◆ „Prin îndemnul doamnei profesoare de a ne spovedi și a ne împărtăși am înțeles că, pentru a primi Sfânta Împărtășanie cu bucurie sfântă, trebuie să ne pregătim sufletul cu emoție prin pocăință, împăcare și curăție. Duminică, la biserică, momentul premierii a fost unul emoționant prin liniștea și recunoștința pe care am simțit-o după ce ne-am unit cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie și binecuvântarea părintelui. Simt o bucurie profundă și o recunoștință imensă față de doamna profesoară care ne-a ghidat pașii spre artă și, mai ales, spre Biserică“ (*Anais Maria Ghionea*, clasa a V-a, Liceul Teoretic „George Vâlsan“, Parohia „Sf. Ioan Botezătorul“, Făurei, jud. Brăila).

◆ „Când am pictat icoana, a fost nevoie de mult timp, migală și răbdare. Am avut nevoie de idei, alte modele de picturi, sticlă și mai multe pensule. Pentru aceasta a fost multă încordare. M-am oprit asupra chipului Maicii Domnului cu Pruncul, pentru că m-a impresionat relația dintre Mamă și Fiul ei și îmbrățișarea pe care Acesta i-a oferit-o. La îndemnul doamnei profesoare, am ales să mă împărtășesc. Am mers la părintele parohiei noastre pentru Spovedanie. Dar pentru Sfânta Împărtășanie am mers la biserica din orașul în care învăț. Am postit câteva zile, greu cu înfrânarea de la dulciuri, dar am învins. Sunt bucuroasă că m-am abținut și că am participat la această activitate“ (*Raluca Maria Chiriță*, clasa a V-a, Liceul Teoretic „George Vâlsan“, Făurei, Parohia „Sf. M. M. Gheorghe“, Surdila-Găiseanca, jud. Brăila).

◆ „De fiecare dată când pictez icoane sub îndrumarea doamnei profesoare simt o bucurie imensă în sufletul meu. Ora de religie a fost și este pentru mine modul prin care am învățat să mă apropii mai mult de Dumnezeu, dar și locul unde am învățat să pictez chipuri ale sfinților noștri ocrotitori“ (*Monica Cristiana Munteanu*, clasa a VI-a B, Școala Gimnazială Chiscani, Parohia „Sf. Ier. Nicolae“, Chiscani II, jud. Brăila).

◆ „Pentru mine a fost o bucurie sufletească să descopăr prin intermediul orei de religie din viețile noilor sfinți români. M-am bucurat și mai mult pentru că am reușit să pictez chipul Sfintei Maria Brâncoveanu, despre care am aflat și de la ora de istorie“ (*Maria Valentina Chirilă*, clasa a VI-a B, Școala Gimnazială Chiscani, Parohia „Sf. Ier. Nicolae“, Chiscani II, jud. Brăila).

◆ „Icoana Sfintei Anastasia Șaguna impresionează prin profunzimea expresiei și finețea detaliilor. Am ales să o pictez pentru că transmite multă blândețe și curaj“ (*Aida Gatiu*, clasa a VII-a A, Liceul Teoretic „Constantin Angelescu“, Parohia „Sf. Ioan Botezătorul“, Ianca I, jud. Brăila).

◆ „Activitatea nu a fost doar un exercițiu artistic, ci și un prilej de mărturisire a credinței, amintindu-ne că icoana este «fereastră către cer» și expresie vie a Întrupării Domnului. Prin această lucrare, am simțit unitatea comunității și bucuria de a fi împreună în biserică, la început de post, punând început bun atât în plan duhovnicesc, cât și în cel al slujirii prin talentul primit de la Dumnezeu“ (*Tiberiu-Stelian Bornaz*, clasa a VII-a A, Școala Gimnaziala Victoria, Parohia „Sf. Ier. Nicolae“, Victoria, jud. Brăila).

Articol și mărturii culese de pr. Robert Tiber

Parohia Salcia Tudor, jud. Brăila

VIAŢA BISERICEASCĂ ÎN ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

Stropirea cu Agheasmă a ţarinilor din cadrul Mănăstirii „Sf. Trifon“

Binecuvântarea ţarinilor la Mănăstirea „Sf. Trifon“ - Şendreni

Întrucât la data de 1 februarie este pomenit Sf. Mc. Trifon, protector al grădinilor şi al livezilor împotriva insectelor dăunătoare şi a altor calamităţi naturale şi ocrotitorul spiritual al Mănăstirii „Sf. Trifon“ – Şendreni, ierarhul Dunării de Jos a mers de la Catedrala Arhiepiscopală la Gospodăria Anexă a Centrului eparhial din cadrul acestei mănăstiri din judeţul Galaţi.

În prezent, la Mănăstirea „Sf. Mc. Trifon“ se dezvoltă un important Centru educaţional şi filantropic prin îmbunătăţirea şi intensificarea activităţilor cu profil agricol, precum şi prin înfiinţarea unui Muzeu al Agriculturii la Dunărea de Jos pentru păstrarea, promovarea şi cultivarea tradiţiilor din istoria poporului roman şi din viaţa ţăranului în rândul tinerelor generaţii.

În ziua hramului, un sobor de ieromonahi şi preoţi a săvârşit Sfânta Liturghie şi slujba Aghiasmei mici în noua biserică ridicată în incinta mănăstirii.

Ajuns în mijlocul clericilor şi credincioşilor prezenţi la hram, ierarhul Dunării de Jos a săvârşit rânduiala ce se face la ţarini, la vii şi la grădini, în cadrul căreia a citit rugăciunea specială a Sfântului Mucenic Trifon.

Chiriarhul Dunării de Jos a ţinut un cuvânt de învăţătură în care a vorbit despre viaţa Sfântului Mucenic Trifon şi lucrarea bună a pământului cu disponibilitate şi dragoste, pentru a oferi hrană şi celor ce trudesc, dar şi semenilor sărmani care au nevoie de manifestarea iubirii noastre milostive.

La rugăciunile înălţate în ziua de 1 februarie, alături de obştea monahală au participat muncitorii din cadrul fermei anexe a mănăstirii, monahii de la Mănăstirea „Naşterea Maicii Domnului“ – Cudalbi, precum şi credincioşi din parohiile învecinate.

La final, Înaltpreasfinţia Sa i-a binecuvântat pe toţi cei prezenţi la hramul acestei mănăstiri gălăţene, a binecuvântat agapa şi a vizitat anexele gospodăriei, stropind cu Agheasmă credincioşii şi spaţiile care alcătuiesc ansamblul monahal.

Hram la biserica „Sf. Mc. Haralambie“ din Galaţi

Biserica „Sfântul Sfinţit Mucenic Haralambie“ din Piaţa Centrală a oraşului Galaţi reuneşte în rugăciune şi fapte bune, an de an, în ziua de sărbătoare a ocrotitorului spiritual, foarte mulţi credincioşi atât din cuprinsul parohiei, cât şi din ale zone ale oraşului de la Dunăre.

Sfânta Liturghie a fost oficiată în ziua de 10 februarie, la ceas de sărbătoare, de Înaltpreasfinţitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos, înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi, în prezenţa evlavioşilor credincioşi din municipiul Galaţi.

În omilia rostită cu acest prilej, ierarhul Dunării de Jos a vorbit despre viaţa Sfântului Haralambie, model de răbdător în suferinţe, slujitor vrednic, iubitor de Hristos şi de aproapele şi mărturisitor jertfelnic al dreptei credinţe, dar şi mijlocitor la Bunul Dumnezeu pentru cei aflaţi în încercări.

Hramul bisericii „Sfântul Haralambie“ din Galaţi

Chiriarhul Dunării de Jos a apreciat frumoasa activitate cu tinerii desfăşurată la această parohie şi le-a oferit noilor membri ai Consiliului parohial câte o icoană cu sfinţii români canonizaţi anul trecut de Biserica Ortodoxă Română, iar credincioaselor din cadrul Comitetului parohial câte o icoană cu sfintele femei române canonizate în acest an.

„Bătrâneţea întinerită doar prin împărtăşire din tinereţea veşnică a Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos care, dincolo de etapele vârstei biologice, ne cheamă la permanenta tinereţe exprimată în smerenie, în dreapta credinţă şi, mai ales, în iubirea faptelor, de la persoană la persoană, fără a aştepta răsplată. Aşa este pentru credincioşi Sf. Haralambie, mare făcător de minuni, prin mucenicia trupului, spre întinerirea duhului.

La Galaţi, vechea biserică, aşezată pe osemintele celor răpuşi în secolul 19 de ciumă, rămâne un spital de încurajare a celor ce poartă crucea suferinţelor şi a bolilor, cu răbdarea şi credinţa Sfântului Haralambie.

În urma recentelor consolidări, restaurări şi înfrumuseţări picturale, ca şi Sfântul Haralambie, biserica are haină nouă. În acest context, s-a înnoit şi Consiliul şi Comitetul parohial, primind puterea şi harul binecuvântării Domnului, dar şi modelele desăvârşite de slujire, având sfinţii români şi sfintele femei române. Aşa se poate înnoi Biserica! Aşa se pot înnoi slujitorii! Aşa slujim înnoirea României!“, a spus Părintele Arhiepiscop.

După Sfânta Liturghie a fost oficiată slujba parastasului pentru ctitorii şi binefăcătorii acestei biserici, trecuţi la cele veşnice, dar şi pentru toţi bolnavii trataţi în bolniţa care a existat pe *terenul actualei biserici şi* înmormântaţi în cimitirul din această zonă.

La final, prin grija membrilor Consiliului şi Comitetului parohial, au fost oferite credincioşilor prezenţi la slujbă peste 400 de pachete pentru hrana sufletească şi trupească.

În zilele premergătoare hramului, în cadrul programelor filantropice îndreptate către persoanele singure, bolnave, familiile nevoiaşe şi copii, cei 60 de asistaţi din cadrul Căminului de Bătrâni „Ştefan cel Mare şi Sfânt“ din Galaţi au primit din partea parohiei o masă caldă şi un mixer profesional pentru prepararea hranei, iar Asociaţia „Sf. Vasile cel Mare“ din Galaţi a primit produse de curăţenie şi rechizite.

De asemenea, elevii din clasa a X-a din cadrul Seminarului Teologic „Sf. Ap. Andrei“ din Galaţi, Secţia Patrimoniu cultural, au primit materiale şi ustensile pentru pictură.

Valoarea darurilor oferite de parohie cu prilejul hramului este de 7.000 lei.

Pr. Rareş Bucur

RESPIRAȚIE PRIN ACELAȘI PLĂMÂN

Duminica vindecării slăbănogului din Capernaum la Căminul pentru Persoane Vârstnice „Sfântul Spiridon“ din Galați a fost realmente una a vindecării. Cu binecuvântarea Înaltpreasfinției Sale, Părintele Arhiepiscop Casian al Dunării de Jos, un număr de 14 studenți, membri ai Asociației Studenților Creștini Ortodocși Români (A.S.C.O.R.) – filiala „ Sf. Ap. Andrei“ Galați, au pătruns în universul serviciului nostru social, mânați de dorința de a aduce un strop de bucurie pe chipurile doamnelor care, cândva, erau parte a unei generații care construia pentru noi, cei de astăzi.

Vizita a fost una mai complexă decât am putea descrie în cuvinte, dar vom încerca să expunem bucuria născută în această zi. După multe zile înceţoşate, am primit darul uneia pline de soare, de căldură, de lumină. Decorul natural a fost completat de acești tineri și tinere, care au rupt din timpul lor liber, în dorința lor sinceră de a aduce seninul și pe chipurile doamnelor pe care le avem în cercetare.

Înțelegând rolul proximității față de aproapele, membri A.S.C.O.R. au participat alături de beneficiarele căminului la săvârșirea Sfintei Liturghii, oficiată de preotul capelan Cătălin Huciu. Rolul lor a fost unul activ în cadrul serviciului religios, oferind răspunsurile liturgice. Imediat după slujbă, în biserică, tinerii au oferit mici daruri, constând în flori, mărțișoare, iconițe și Acatistul Sfintei Cruci tuturor doamnelor care au putut participa la Sfânta Liturghie.

Apoi, în pas domol, dar hotărât, grupul de tineri a pornit într-un mic pelerinaj spre cămin, acolo unde se regăsesc multe doamne aflate în suferință trupească, asemeni slăbănogului din Capernaum, motiv pentru care nu au putut fi prezente în biserică, dar pentru care tinerii studenți s-au rugat împreună cu creștinii aflați în această zi în frumoasa capelă ocrotită de Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Sfântul Ierarh Spiridon și Sfântul Ierarh Nicolae. Tinerii au luat locul, în mod simbolic, celor patru oameni care-l purtau pe slăbănog. Alături de preotul capelan, pelerinajul tinerilor s-a dovedit a fi medicament pentru doamnele vizitate, dar ce am observat ca martor al evenimentului este faptul că vindecarea a fost bidirecțională. Procesului de vindecare, în componenta sa spirituală, au fost supuse cele două părți care au interacționat nemijlocit. În primul rând, pe chipurile doamnelor vizitate apărea o lumină caldă și calmă cu un puternic efect de întinerire. Personal, din experiență, cunosc faptul că un chip așa cum l-am descris pe al doamnelor, este rezultatul liniștii interioare, a îndepărtării zbuciumului și zgomotului, a bucuriei de a fi considerat om. Lipsa totală a prejudecăților cu care s-au înfățișat tinerii studenți la patul bolnavelor a fost sursa înviorării la chip. Iată că putem hrăni pe aproapele nostru și cu lipsuri: lipsa de egoism, lipsa de încrâncenare, lipsa de aroganță, lipsa mândriei disprețuitoare, lipsa de răutate, lipsa de neînțelegere! A fost un schimb intens de zâmbete, de cuvinte calde, luminoase și

duioase, de strângeri de mână și îmbrățișări! Deși aveam parte de binecuvântarea Înaltpreasfinției Sale, Părintele Arhiepiscop Casian al Dunării de Jos, pentru această frumoasă activitate, am dorit să nu o divulg acest lucru în cămin, în rândul bunicelor noastre, până la momentul cuvenit. Atunci când le băteam cuviincios la ușă și obțineam încuviințarea de a intra în camerele lor, cu toții am văzut cum experiența de viață și înțelepciunea lor a devenit plămădeala creșterii tinerilor.

Parcă de prea multe ori se vorbește în societate despre conflictul dintre generații, este tendința modernă prin care se încearcă a explica „falia“ dintre două lumi aparent total diferite – tineri și vârstnici. De asemenea, catalogarea generațiilor (prin atribuire de litere) mie mi se pare una artificială, chiar dacă este exprimată de sociologi. Oare nevoile oamenilor, așa cum le-a clasificat Maslow, diferă dacă o raportăm la „tagma“ tinerilor față de cea a seniorilor? Aprecierea mea este că, în cea mai mare parte, nu! Ceea ce cred că se face greșit astăzi este că alimentăm diferențele în mod artificial. Dacă spun doar „eu“, atunci cu certitudine îl omor pe „noi“. În acest „noi“, toți suntem cuprinși, indiferent de etate sau de rang. Tinerii care și-au întins astăzi brațele milosteniei către doamnele aflate la „a treia tinerețe“, au demonstrat că între generații se pot edifica punți în loc de garduri sau ziduri. Ei au rostit simplu: „noi“! În acest „noi“ a crescut bucuria, pacea și liniștea. La fiecare zâmbet plecat dinspre un tânăr se întorceau ca răspuns, alte trei! Aceasta este puterea suferindului pe care ne-o arată și Evanghelia după Marcu (2, 1-12). Aceasta este puterea de a dărui! Aceasta este puterea de a te dărui! Așa cum știu și cum am mai prezentat odinioară, bătrânii nu doresc daruri materiale. Vor alături de ei suflete din care să izvorască bunătatea, empatia, gândul bun, vor oameni care să ajute, vor oameni pe care să-i ajute. Zâmbetele au fost în această zi medicamentele pentru care nu se poate scrie o rețetă. Aceasta este deja scrisă în firea omului, doar că de prea puține ori o întrupează.

Familia constă îndeobște din mai multe generații. Mulți dintre noi am întâlnit cazuri de familii în care există chiar și patru generații (de la străbunici la strănepoți). Nu este oare familia leagănul creșterii noastre în armonie, în cadrul schimburilor informaționale între generații? Nu acest process îl susține familia tradițională? Iată de ce, întâlnirea dintre tineri și vârstnici care a avut loc astăzi se poate circumscrie, cel puțin în subsidiar, *Anu-*

lui omagial al pastoraţiei familiei creştine. Ad-hoc, dar în chip fericit, o nouă „familie“ s-a născut la Galaţi, chiar dacă legătura de sânge nu există.

Revenind la subiectul nostru, fac următoarea remarcă: observarea unei astfel de întâlniri relevă o dinamică aparte. Cel care ajută, este cel mai ajutat! Nu este slogan, este adevăr văzut! Dincolo de suferinţa pe care au văzut-o cu ochii lor, tinerii au plecat împăcaţi în gând că au fost acolo unde trebuie, unde cineva tăcut nu strigă după ajutor, dar se roagă pentru el. Tinerii au fost azi cea de-a doua Liturghie a Duminicii! Au sosit slabi, au plecat puternici. Da! Atât de puternici, încât mi-au cerut să mai fie primiţi să se întâlnească cu seniorii! Iată cuvintele lor, scrise aici fără a fi schimbate: „Şi sperăm să ne mai primiţi să organizăm astfel de activităţi! Bătrânii ar fi tare fericiţi!“ Fără să mă gândesc le-am răspuns: „Oricând“!

Astăzi, la Căminul pentru Persoane Vârstnice „Sfântul Spiridon“, comuniunea a fost elementul cheie care s-a pus în operă. Ceea ce cunoaştem pe jumătate ne înşală. Este un flagel al vremurilor pe care le trăim. Nu am spus-o eu. Cuvintele aparţin Sfântului Luca al Crimeii[1]. Cunoaşterea relaţiilor interumane este necesar a izvorî din trăire, din observaţie directă. Martor fiind la întâlnirea tinerilor şi tinerelor cu doamnele a căror medie de vârstă se situează la peste 80 de ani, pot să afirm că, deşi nu a fost necesară o eşantionare pentru a verifica ştiinţific evenimentul, rezultatul concret constă în binefacerea reciprocă, fiind dificil de exprimat care parte, tineri sau vârstnice, au fost mai câştigate. Dar, cu siguranţă, având în vedere cerinţa exprimată fără echivoc de tineri de a reveni la cămin, la bătrâni, mă obligă să spun că toată lumea implicată va avea parte de lucruri bune pe viitor. Nu am mers pe eşantion, ci pe întreaga comunitate de femei vârstnice. Nimeni nu a fost lăsat pe dinafară.

Frumuseţea zilei de astăzi a fost fericit completată de faptul că ostenitoarele prezente la programul de lucru, vârstnicii bărbaţi şi vizitatoarele au fost interesanţi pentru tinerii şi tinerele care au oferit cu generozitate mărţişoare, iconiţe, cărţi de rugăciuni şi flori doamnelor, iar pentru domnii seniori iconiţe şi cărţi de rugăciuni.

În viaţa noastră trebuie să rămânem în stare de continuă trezvie! Aceasta ne propune Mântuitorul nostru Isus Hristos, când ne spune: „Că am flâmânzit şi Mi-aţi dat să mânânc; am însetat şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit; gol şi M-aţi îmbrăcat; bolnav şi M-aţi cercetat; în temniţă am fost şi aţi venit la Mine; Adevăr vă spun, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti foarte mici fraţi ai Mei, Mie Mi-aţi făcut“ (Matei 25, 35-36; 40).

Ierarhul locului unde vieţuim, Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop Casian al Dunării de Jos ne povăţuieşte ca, atunci când vorbim de oameni, să începem a număra de la trei în sus. Aşa se naşte comuniunea, ajutorul şi sănătatea noastră. Altfel, ne creem doar iluzia că ajutăm pe aproapele. Dacă nu ne pasă de cei în nevoie, de cei bătrâni, de cei singuri, de cei bolnavi, de cei trişti, atunci nu ne pasă de noi înşine. Cei care l-au ajutat pe slăbănog erau patru la număr!

În corolar, în această zi, la Căminul pentru Persoane Vârstnice „Sfântul Spiridon“ de pe Strada Domnească a Galaţilor, toţi am devenit un singur „trup,“ respirând acelaşi aer, cu acelaşi plămân. Astfel, am ieşit din risipiri şi gânduri deşarte. O adevărată catezehă pe care trebuie să o pătrundem şi să ne-o însuşim.

Adrian-Daniel Subaşu

1. Sfântul Luca al Crimeii, *Ştiinţa şi religia*, Editura Doxologia, Iaşi, 2018.

VALORIFICAREA POVEȘTILOR MORALIZATOARE ÎN PROCESUL EDUCATIV

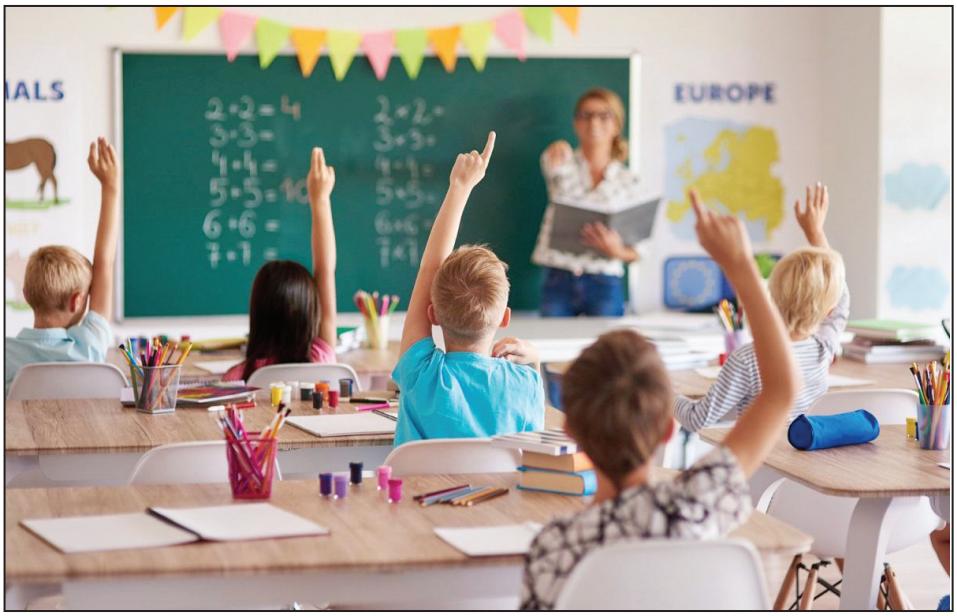
Ne aflăm la jumătatea proiectului nostru drag, „Bucuria poveștilor“, iar micile istorioare moralizatoare anonime, adunate din diverse predici și cărțulii, sunt așteptate, în continuare, săptămânal, de copii cu aceeași emoție și încântare. Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu că, zilele acestea, am putut înmulți bucuria poveștilor și cu minunații mei colegi, profesori de limba și literatura română, cu prilejul cercului metodic găzduit de școala noastră. Am încredere că toate aceste istorioare de suflet pot face lumea mai bună și mai frumoasă.

Și pentru că, atunci când se bucură omul, se bucură și Domnul, și Cerul întreg, ce minune trimisă de Sus poate fi mai mare decât sprijinul și binecuvântarea păstorului nostru sufletesc de la Dunărea de Jos, care m-a îndemnat să adun toate aceste frumuseți într-o carte, pentru a le dărui cât mai multor inimi iubitoare de frumos! Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu pentru că mi-a deschis această cale și îi asigur pe toți cei ce așteaptă finalizarea acestui proiect de suflet că, dacă va fi voia lui Dumnezeu, îl vom împlini. Dar ce alte valori morale au mai încântat sufletele puilor de om de la ultima noastră poveste?

„Ești ceea ce răspândești în jurul tău!“

Povestioara psihologică „Ești ceea ce răspândești în jurul tău!“ ne învață să fim noi înșine iubire, pace și iertare, pentru a le putea dărui pe toate acestea lumii. Un psiholog a adus la o conferință o portocală pentru a explica mai bine celor prezenți o problemă de psihologie. El a întrebat ce va ieși dacă va stoarce portocala. Evident, răspunsul a fost: suc de portocale. De ce nu va ieși suc de mere sau de grepfrut? Pentru că înăuntru este portocală! Ce legătură are portocala cu sufletul omului? Dacă tu, omule, ai fi o portocală și cineva „te-ar stoarce“, ar pune presiune asupra ta, te-ar jigni, iar din tine ar ieși mânia, revolta, ura, amărăciunea, de ce s-ar întâmpla asta? Pentru că tu le ai în tine, înăuntru, pe toate acestea.

Ce se întâmplă atunci când viața te „stoarce“, când cineva te rănește sau te jignește? Dacă ies mânia, durerea și frica, este pentru că acestea sunt înăuntrul tău! Nu contează cine te stoarce, poate fi mama sau fratele, vecinul sau prietenul. Dacă cineva spune ceva ce ție nu-ți place, ceea ce iese din tine este ce se află înăuntrul tău. Când cineva pune presiune și când din tine iese altceva decât iubire, este pentru că tu ai lăsat să fie altceva. Odată ce scoți aceste lucruri negative pe care nu le dorești în viața ta și le înlocuiești cu iubire, vei vedea cum viața îți va deveni mult mai bună. Ceea ce este înăuntrul nostru depinde de noi, este alegerea noastră.

Hristos a fost bătut, batjocorit, scuipat, răstignit. Cum a răspuns El? Cu iubire, cu tăcere, cu iertare: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!“ (Luca 23, 34) De ce? Pentru că în El erau toate acestea. Sfinţii au răbdat dureri, batjocoriri, jigniri, nedreptăţi şi moartea. Care erau replicile lor? „Nu puteţi să mă urâţi voi cât pot eu să vă iubesc!“ Care erau rugăciunile lor? „Doamne, Îţi mulţumesc că sunt printre cei batjocoriţi, umiliţi, bătuţi şi jigniţi, şi nu printre cei care batjocoresc, umilesc, lovesc şi jignesc!“

„Cine-i fericit?“

Povestea „Cine-i fericit?“ aduce în prim-plan imaginea unei rege bolnav, pe care un înţelept l-a sfătuit să îmbrace cămaşa celui mai fericit om, pentru a se vindeca. Slujitorii regelui au mers la cel mai faimos împărat, la cel mai bogat şi la cel mai deştept om, dar au aflat că fericirea e departe de toţi aceştia. Împăratul se temea să nu fie furat, bogatul nu ştia cui să-i lase averea, iar geniul, când descoperea un adevăr, căuta, cu nesaţ, altul. Toţi erau trişti şi neîmpăcaţi, dovadă că fericirea nu stă nici în bogăţia materială, nici în cunoaştere, nici în faimă.

Obosiţi şi dezamăgiţi de căutările zadarnice, slujitorii au poposit la marginea unei păduri, lângă o colibă sărmană. Dinăuntru, se auzea un bătrân, care Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru cât de fericit este. Plini de speranţă, slujitorii regelui au dat buzna în coliba sărăcăcioasă a bătrânului să-l întrebe dacă omul spune adevărul. Bătrânul Îi mulţumea lui Dumnezeu că s-a trezit sănătos, că putea să umble, să vadă, să vorbească. Toate acestea îi aduceau, cu adevărat, mulţumire şi fericire. Oamenii regelui i-au promis recompense materiale, în schimbul cămăşii sale, pe care să o ducă stăpânului lor. Cu mult regret, însă, bătrânul le-a răspuns: „Cu drag v-aş ajuta regele, dar eu nu am nici cămaşă pe mine!“ Cu adevărat, fericirea stă în simplitate, în mulţumire sufletească şi într-o conştiinţă împăcată.

Minunile mele de copii au rămas uşor dezamăgite să afle că regele nu a putut fi salvat, pentru că omul cel mai fericit nu avea cum să-i dăruiască veşmântul său, dar sufletele lor frumoase au inventat pe loc o continuare a poveştii: „Doamna, nu-i aşa că omul fericit a găsit sigur o soluţie să-l ajute pe rege? Da... putea merge să-l ia în braţe, iar braţele sale ar fi putut ţine loc de cămaşă... Sigur aşa s-a întâmplat, că era om bun, nu-i aşa, doamna?!“ Înţelegeţi, oameni minunaţi, cum gândesc copiii noştri buni şi frumoşi?

„Nisip şi piatră“

Istorioara „Nisip şi piatră“ ne învaţă să iertăm şi să uităm faptele şi vorbele rele ale „greşiţilor noştri“. Când cineva ne răneşte, ar trebui să scriem fapta lui rea pe nisip, pentru ca valurile iertării să şteargă amintirea ei dureroasă, iar când ne face un bine, ar trebui să sculptăm amintirea acestei fapte bune în piatră, pentru ca vântul uitării să nu o şteargă.

„Ce faci, te face“

Povestea muntelui demonstrează că viaţa este o reflectare a propriei noastre persoane. „Ce faci, te face“, spunea părintele Teofil Părăian, iar înţelepciunea noastră populară ne îndeamnă să facem binele, căci: „Bine faci, bine găseşti“. Viaţa fiecăruia este

asemenea unui ecou: dacă vrem mai multă dragoste, trebuie să dăruim mai multă dragoste; dacă vrem mai multă pace, trebuie să răspândim noi pacea. Să fim noi schimbarea pe care o dorim în lume!

„Dragostea și Timpul“

„Dragostea și Timpul“ este o istorioară sensibilă care ne dovedește că doar timpul ne ajută să înțelegem cât de neprețuită este dragostea. Aflată în pericol, pe o insulă pustie, Dragostea a văzut cum se perindau pe lângă ea, în bărci de salvare minunate, Bogăția, Vanitatea, Tristețea, dar nimeni nu a vrut să o ia și pe ea, decât bătrânul Timp.

„Profesorul și elevul“

„Profesorul și elevul“ este o poveste despre demnitate, recunoștință și iertare. Un tânăr s-a întâlnit cu un fost dascăl, care a rămas impresionat că elevul său a ales să-i urmeze profesia. Întrebat ce l-a determinat să aleagă această misiune, tânărul i-a răspuns că dumnealui, profesorul, este „vinovat“ de alegerea sa și i-a reamintit o întâmplare de pe vremea când era elevul său. Furase un ceas al unui coleg, iar atunci când profesorul a cerut ca făptașul să-și recunoască vina, el a tăcut, simțindu-se rușinat. Văzând că nimeni nu recunoaște, dascălul le-a cerut copiilor să închidă ochii și i-a verificat în buzunare. A găsit ceasul în buzunarul său, dar a continuat să controleze toți copiii, pentru a nu bănui nimeni nimic. În final, păgubitul și-a primit ceasul, iar profesorul nu a spus nimic despre făptaș, salvându-i onoarea.

Acel copil, tânărul de acum, impresionat de modul în care a procedat dascălul său, l-a urmat în carieră. Fostul elev era uimit că profesorul său a uitat această întâmplare, care nu era, totuși, una obișnuită. Cu același calm ca și în trecut, profesorul i-a destăinuit fostului elev că nu-și amintește, pentru că și el ținuse ochii închiși când i-a căutat prin buzunare.

Tare curioși au fost puii mei să afle de ce oare dascălul a ținut și el ochii închiși? Pentru că suntem oameni, dragii mei, și pentru că uneori iertăm, dar nu putem uita, iar ca să nu ținem minte răul, să nu fim tentați să judecăm, să punem etichete, închidem deseori ochii la vorbele dureroase, la gesturile necuviincioase, la faptele reprobabile, care vin din partea voastră, chiar dacă noi le simțim și le auzim.

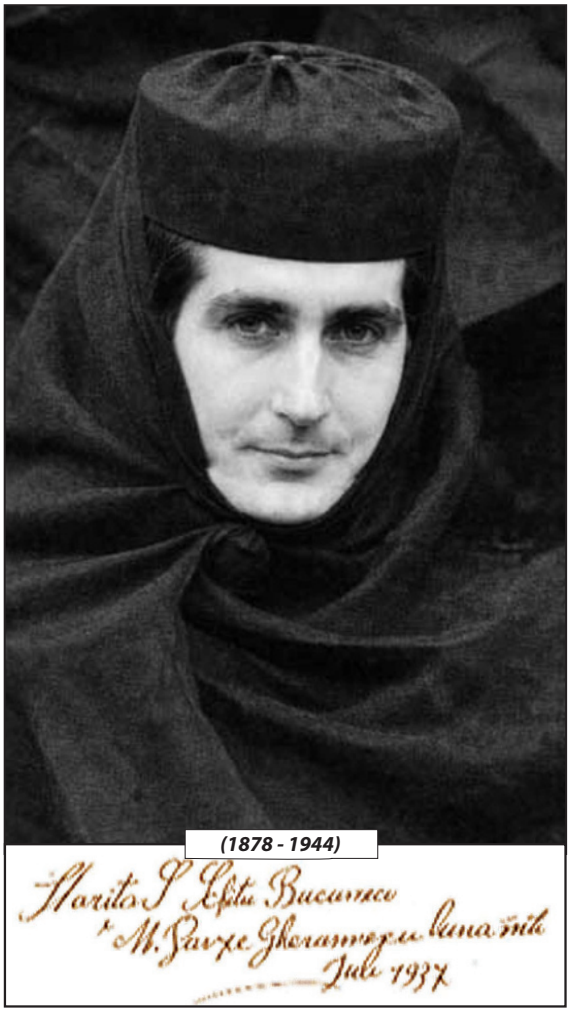
Câteodată încercăm să intrăm în pielea voastră și ne e rușine de rușinea voastră, și atunci închidem ochii și ne prefacem surzi, dar să știți că noi le vedem și le auzim pe toate și toate ne rănesc și ne dor, și câteodată sting din noi lumina nădejdii. Trăim, însă, cu visul că îngăduința și uitarea cu care vă acoperim astăzi, când voi sunteți flori firave, vor rodi frumos în inimile voastre, mâine, când noi vom fi amintire, iar voi veți deveni fructe coapte de raza dragostei și a iertării.

Îmi doresc din toată inima ca poveștile de suflet să ne țină copiii aproape de tot ce e frumos și bun, de tot ce e curat și valoros! Doamne-ajută ca istorioarele moralizatoare să-i călăuzească în viață să afle răspunsurile cele mai potrivite pentru urcușul lor duhovnicesc!

Prof. Marinela Modiga,
***Ziarul Lumina*, 23 februarie 2026**

SCHIMONAHIA PAISIA GHERASIMESCU DE LA MĂNĂSTIREA BUCIUMENI ȘI FIUL SĂU, PREOTUL MĂRTURISITOR TOMA GHERASIMESCU

(1878 - 1944)

Răsfoind cu privirea dosarele de canonizare ale sfintelor femei române din anul acesta, am constatat cu bucurie dorința Sfântului Sinod de a scoate la lumină chipuri de soții și monahii contemporane, cea mai surprinzătoare fiind, pentru noi monahii, viața Sfintei Elisabeta Lazăr († 2014), pustnica din Munții Giumalău. Nevoința sa a trezit conștiința noastră de monahi, noi cei care am făgăduit să lepădăm voia noastră și toate cele ale lumii și să păstrăm cugetul și trupul nostru neîntinat. Cucernică este însă și viața Sfintei Filotimia, mama Sfântului Dometie Manolache, care s-a nevoit cu dăruire, mai întâi în familie, în ținutul Brăilei și mai apoi în țara moților, la Râmeți, unde a prins rădăcini monahale. Viața acestei sfinte se aseamănă foarte mult cu cea a schimonahiei Paisia Gherasimescu de la Buciumeni, mamă și monahie, care a odrăslit unul din cei mai mari mărturisitori din veacul acesta: preotul Toma Gherasimescu.

Despre maica Paisia am auzit câte ceva de la maicile bătrâne, dar prea puțin. În vara anului 2008, un părinte de la Mănăstirea Sihăstria Neamț, a sunat la stăreție să îi trimitem o fotografie a schimonahiei Paisia Gherasimescu, deoarece părintele Ioanichie Bălan a considerat că viața acesteia merită trecută în cartea sa „Chipuri de călugări îmbunătățiți". Cartea apărută în 2009, a strecurat subtil, în sufletul meu, dorința de a nu lăsa uitării, portrete de maici cuvioase, care au continuat tradiția de nevoință a mănăstirii noastre.

La căsuța modestă de lângă clopotniță, renovată astăzi în întregime, au locuit maici cu viață aleasă, ultima dintre ele fiind monahia Teodora Angheluță. O maică deosebit de evlavioasă și discretă, pe care am avut binecuvântarea să o cunosc îndeaproape. Mă chema adesea să-i citesc Canonul de împărtășanie din Ceaslov, iar eu mă strecuram printre ascultări să o bucur, știind câtă frică și evlavie avea pentru Sfintele Taine. Am descoperit însă, la maica Teodora pe lângă firea sa harismatică, și un cufăr plin cu amintiri nestemate despre maicile de altădată, demne de trecut în sinaxare. Așa am aflat că schimonahia Paisia Gherasimescu a locuit în aceeași casă cu ucenicele sale, maicile Veronica și Livia Dodan, surori după trup, care au format-o duhovnicește și pe maica Teodora.

Monahia Paisia Gherasimescu s-a născut la 25 iunie 1878, în comuna Asău, din județul Ba-

Monahiile Veronica și Livia Dodan

cău, într-o familie deosebit de evlavioasă. Tânăra Parascheva, cum se numea la botez, a dorit să se călugărească, dar părinții au căsătorit-o cu tânărul Anastasie Gherasimescu, funcționar la primăria din Brusturoasa, comuna învecinată, cu care a avut opt copii. Au fost o familie model în sat, fiind nelipsiți de la biserică și crescându-și copiii în frica de Dumnezeu. Posteau toate posturile, miercurea și vinerea, însă Parascheva postea și lunea, pentru binele casei. Toți copiii au fost dați la școală, lucru destul de greu pe vremea aceea, dar Parascheva își punea toată nădejdea în cei doi băieți, Toma și Nicolae, rugându-se lui Dumnezeu să devină preoți. Însă Primul Război Mondial avea să schimbe ireversibil viața familiei Gherasimescu. Bucuria și pacea s-au transformat în mucenicie, când unul câte unul, șapte din cei opt copii, și mai apoi soțul Năstase, au fost secerați de tifosul exantematic, răspândit de refugiații de război. Dumnezeu i l-a lăsat doar pe Toma, de 15 ani, elev la Seminarul Teologic de la Iași, care va deveni prin suferința din copilărie, o stâncă de neclintit în fața regimului comunist și unul din cei mai mari preoți misionari ai secolului XX.

Cu sufletul îngenunchеat de suferință, Parascheva îl lasă pe Toma să își continue studiile și pornește cu desaga în spate și cu ochii în lacrimi în căutarea unui loc de refugiu sufletesc. Se oprește la Mănăstirea Sihastru, pe atunci de călugări, unde a slujit ca bucătăreasă, iar în anul 1923, la 45 de ani, se stabilește la Schitul Buciumeni, pe vremea stareței Evghenia Chebac și a părintelui duhovnic Daniil Chiriac, unde era o obște de 50 de maici. Începe o viață de mari nevoințe, fiind deprinsă cu greutățile, cu postul îndelungat și cu lacrimile pocăinței. I s-a încredințat ascultarea de a face prescuri și de a sluji ca paraclisieră, ascultări pe care le-a săvârșit cu multă râvnă și evlavie.

După un timp a fost călugărită cu numele de Paisia, iar după zece ani de mănăstire, în 1933, va fi aleasă stareță, conducând cu pricepere treburile schi-

Obștea Mănăstirii Buciumeni în 1932.
A doua din stânga, monahia Paisia Gherasimescu

Obștea Mănăstirii Buciumeni în 1936. În mijloc, protos. Ermoghen Longhin (1932-1966), în stânga, stareța Paisia Gherasimescu (1933-1940).

tului și îmbunătățind viața duhovnicească a monahiilor. Aici o va cunoaște pe schimonahia Teoctista Busuioc care, formată în duhul părinților isihaști de pe Valea Iordanului, răspândea în obște duhul ascezei, al postului și al rugăciunii neîncetate. Peste câțiva ani îi va fi stareță și va căuta să îi urmeze pe calea desăvârșirii. Maica Paisia ținea o strânsă legătură cu duhovnicul său, părintele Ioachim Spătaru de la Mănăstirea Neamț, de la care lua binecuvântare în orice lucrare duhovnicească. Împreună cu arhimandritul Mina Prodan, ucenic apropiat al Sfântului Gheorghe Pelerinul, părintele Ioachim va continua să povățuiască maicile de la Buciumeni, care mergeau cu căruța până la Neamț sau se bucurau să îi găzduiască o zi, două la schit. Ucenicele sale, Veronica și Livia Dodan, care locuiau în aceeași casă cu maica Paisia au putut să îi urmărească îndeaproape râvna și nevoința. Se minunau cât de mult postea și se ruga. Postea până la epuizare, încât îi slăbeau de tot puterile trupești, apoi mânca câte ceva și continua postirea. În prima și ultima săptămână din Postul Mare nu mânca nimic, iar ucenicele sale o sprijineau de brațe până la biserică să se împărtășească cu Sfintele Taine, în Sâmbăta Mare. Priveghea toată noaptea, făcând metanii și închinăciuni sau citind la Psaltire. Spunea adesea maicilor: „Psaltirea este cea mai puternică rugăciune, iar citirea Sfintei Scripturi îi deschide călugărului mintea!“ La biserică participa cu evlavie la toate slujbele, iar dacă îi rămânea canonul nefăcut îl continua în strana din spate. Atât de mult stârnea mânia diavolului, încât veneau cete de demoni cu lanțuri să o lovească. Uneori se auzeau pe casă tot felul de zgomote înfiorătoare, încât maicile știau că rugăciunea maicii Paisia zguduie văzduhul. Ochii săi nu se uscau niciodată de lacrimi și se topeau de dorul celor șapte vlăstare rupte din trupul și sufletul său.

Monahia Luciana Partenie a intrat în schitul de la Buciumeni, în 1939, la doar 17 ani, iar stareța Paisia Gherasimescu a dat-o ca ucenică maicii Glicheria Rugină. Maica Luciana povestea că a stat vreo două luni în căsuța maicii Paisia, pe vremea când era începătoare. Îmi spunea: „atâta nevoință ca cea a maicii Paisia nu am văzut decât la maica schimnică Teoctista!“ Impresionat de viața maicii Paisia, dar și de misiunea remarcabilă pe care a făcut-o fiul său, Toma Gherasimescu în perioa-

Pr. Toma Gherasimescu (1903-1975)

„CREDINȚA ORTODOXĂ" Nr. 26
Iese lunar. Inscr. Trib. Cernăuți N.21/938

SUFERINȚELE UNUI COPIL PENTRU DOMNUL

Viața Sf. Mucenic Mamant

Întocmită de Preot Prof. Dr. Toma Gherasimescu și Preot Econ. Vasile Ionescu din București 1, Sf. Mănăstire Antim. Cu aprob. Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei Nr. 9283/940 și potrivit adreselor Sf. Sinod Nr. 1713/938 și 614/940

Tipografia „FANTANA DARURILOR" București — Calea Plevnei Nr. 11

Prețul 2 lei

„Credința ortodoxă", nr. 26, 1938. Pr. Prof. dr. Toma Gherasimescu

da comunistă, arhimandritul Ioanichie Bălan scria: „*Și atâta evlavie și nevoință era în obștea stareței Paisia, încât multe maici de aici se înflăcărau de râvnă și se făceau pustnice fie prin împrejurimi, fie mai departe, în munții Neamțului și ajungeau călugărițe mult sporite. Căci nu erau alte gânduri în mintea și în inima lor, după pilda blândei lor povățuitoare, decât mântuirea și dragostea de Hristos*"[1].

În anul 1940 se va retrage din stăreție, iar în 1942 este tunsă în marea schimă îngerească de către un părinte din Sfântul Munte, dorință pe care a avut-o încă din 1935, urmând nevoința schimonahiei Teoctista Busuioc. Deși nu i-a acceptat cererea, episcopul Ilarion Băcăuanul îi scria: „*Se cuvine ca schimonahul să-și schimbe felul de viață cu desăvârșire, făcându-se mort pentru lume, după cum zice Apostolul, iar el să înainteze cu bucurie din putere în putere în desăvârșirea vieții îngerești căreia s-a afierosit. Tunderea în chipul schimnicesc este cea mai înaltă treaptă a vieții monahale, caracterizată prin tăcere, însingurare și neîncetată rugăciune.*" Schimonahia Paisia Gherasimescu se va stinge din viață la doar 66 de ani, în anul 1944 și este înmormântată în cimitirul mănăstirii. A fost un model de jertfă, de bunătate și de lepădare totală atât în cadrul vieții de familie, cât și în slujirea monahală, asemănându-se sihaștrilor de odinioară.

Nu se poate să vorbim despre schimonahia Paisia, fără să amintim și despre fiul acesteia, părintele Toma Gherasimescu, figură emblematică a misionarismului românesc din vremea sa, care a împletit lucrarea cărturărească cu deplina urmare a poruncilor lui Hristos.

Puțin știu însă că părintele Toma Gherasimescu este pomenit în fiecare an ca ctitor al bisericii din Iacobeni, județul Cluj, de către ierarhul locului și este chiar fiul schimonahiei Paisia Gherasimescu de la Mănăstirea Buciumeni.

S-a născut la 19 ianuarie 1903, în comuna Brusturoasa, fiind unul din cei opt copii, cinci băieți și trei fete, ai familiei Gherasimescu. A urmat Seminarul Teologic „Veniamin Costachi" din Iași (1924) și Facultatea de Teologie din Cernăuți (1928), unde a obținut și doctoratul (1939). Dar mărturisea cu emoție: „*…în ceea ce privește credința, mai multă evlavie am primit de la mama mea decât de la toți profesorii mei de studii*"[2]. Era de o rară modestie și simplitate, cu toate că întrecea cu înțelepciunea și credința pe mulți din vremea sa. Stăpânea mai multe limbi străine: germana, rusa, franceza și engleza, iar vocea sa melodioasă era moștenită de la maica sa, Paisia. Ca preot, a slujit mai întâi la Catedrala Eparhială din Roman (1931) și a fost îndrumător spiritual al Seminarului Teologic din același oraș. În 1940, a fost numit „*misionar onorific*" al Patriarhiei Române. Dar marea sa vocație a fost propovăduirea credinței și răspândirea cuvântului lui Dumnezeu. A vândut casa și toată averea părintească și asemenea mamei sale, și-a asumat

1. Arhimandrit Ioanichie Bălan, *Chipuri de călugări îmbunătățiți*, vol. 2, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2009, p. 294.
2. Arhimandrit Ioanichie Bălan, *Chipuri de călugări îmbunătățiți*, vol. 2..., p. 290.

Mănăstirea „Sfânta Treime", Buciumeni

sărăcia și singurătatea, trăind ca preot celib. Cu banii obținuți și-a cumpărat un autoturism și o tipografie, tipărindu-și singur broșurile cu conținut religios sau cărțile de rugăciuni, publicate în colecția „*Biblioteca intelectualului*", condusă de el, dar și în „*Credința ortodoxă*". La Cernăuți a publicat „*Foaia ortodoxă*", ca preot misionar în Transnistria. Iată cum îl descrie un creștin, Dominic Florea din localitatea Cristești, unde a slujit o perioadă: „*Slujea la patru biserici sărace, din lemn, uneori la șase. Umbla pe jos, îmbrăcat sărac, cu bocanci și fără șosete. Dăruia tot ce avea. Era necruțător cu păcatul, dar și cu doctrina ce se instala. La Cristești a venit într-o duminică dimineața desculț. Își dăduse bocancii la un sărac. «Cine-mi dă să mă încalț până fac slujba?» Toți erau desculți. Părintele a continuat: «Cred că și desculț pot face slujba, că doar în Horeb Domnul i-a spus lui Moise: «Descalță-te și te apropie!» Și așa a făcut*"[3].

A fost permanent urmărit și persecutat de Securitate, fiind supranumit „*predicatorul*". La 30 aprilie 1957, a fost arestat și condamnat la 20 ani de temniță grea, dar a făcut doar 7 ani, în închisorile de la Jilava și Aiud. Aici devine frate de suferință cu mult încercatul părinte Dimitrie Bejan, care îl considera „*cel mai mare misionar pe care l-a dat Biserica Ortodoxă Română până la ora actuală, aici, la noi*"[4]. În 1967, părintele Toma Gherasimescu se retrage la Schitul Bunea, județul Dâmbovița. În peregrinările sale misionare se oprea adesea și la Mănăstirea Buciumeni, cercetându-și mama, care l-a însoțit permanent cu rugăciunea sa. Maica Luciana își amintea că „*învățatul părinte Toma cu părlărie și ochii albaștri de cicoare*" se străduia să deprindă maicile cu muzica psaltică. Datorită curajului său mărturisitor și firii sale ascetice, ieșite din comun, se purta ca un monah tăinuit în mijlocul lumii, încât Preasfințitul Lucian Triteanu de la Roman i-a spus maicii: „*Maică Paisia, ai un fiu nebun pentru Hristos!*"

După o viață de îndelungă suferință și de misionarism apostolic, la 13 iunie 1975 a trecut la cele veșnice, fiind înmormântat în cimitirul comunei Vulcana-Pandele, județul Dâmbovița.

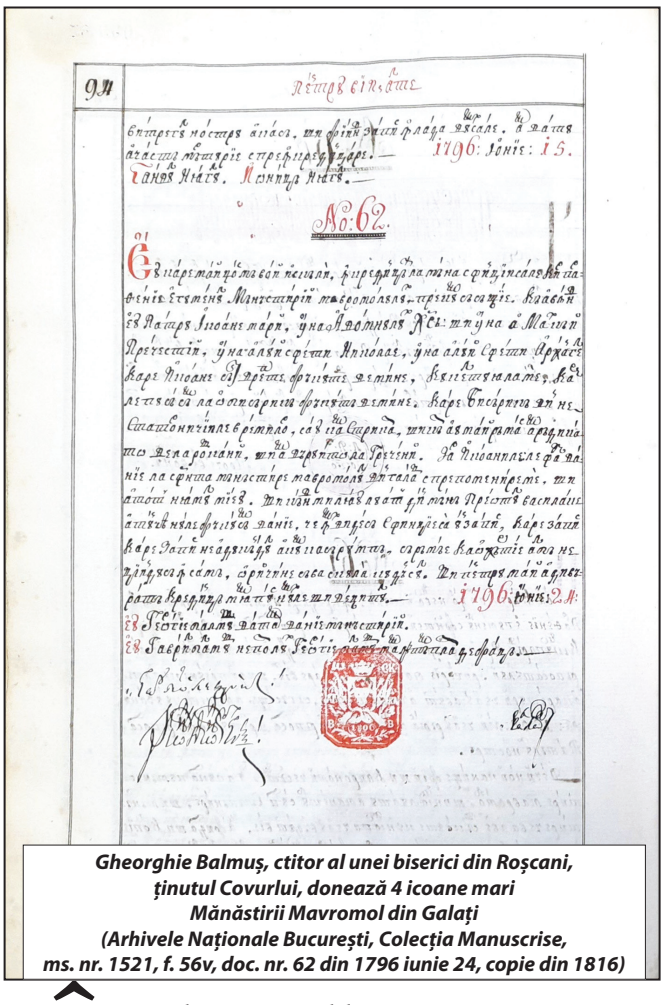
Atât viața schimonahiei Paisia, cât și a părintelui Toma Gherasimescu sunt exemple concrete că, indiferent de circumstanțele vieții, urmarea lui Hristos este posibilă în toată profunzimea ei, pentru că „*Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este Același*" (Evrei 13, 8).

Alături de schimonahia Teoctista Busuioc, schimonahia Paisia completează încă o pagină din patericul monahiilor cu viață aleasă din Mănăstirea Buciumeni, fiind pentru fiecare dintre noi călăuze spre Împărăția Cerurilor.

Monahia Teofana Iordache,
Mănăstirea Buciumeni

3. https://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-toma-gherasimescu-97954.htm
4. Părintele Dimitrie Bejan, *Bucuriile suferinței,* vol. 1, Editura Cartea Moldovei, Chișinău, 1995, p. 107.

O BISERICĂ NECUNOSCUTĂ DIN ROȘCANI, JUDEȚUL GALAȚI (SECOLUL AL XVIII-LEA)

Gheorghie Balmuș, ctitor al unei biserici din Roșcani, ținutul Covurlui, donează 4 icoane mari Mănăstirii Mavromol din Galați (Arhivele Naționale București, Colecția Manuscrise, ms. nr. 1521, f. 56v, doc. nr. 62 din 1796 iunie 24, copie din 1816)

În anul 1987, publicam, împreună cu regretatul preot Petrea Copceac, pe atunci paroh al bisericii parohiale Mavromol din Galați, o broșură intitulată *Biserica Mavromol din Galați*[1], în care semnalam (la p. 34) donația de către Gheorghe Balmuș a 4 icoane hărăzite inițial bisericii ctitorite de acesta în veacul al XVIII-lea în satul Roșcani din ținutul Covurlui, icoane pe care, la 24 iunie 1796, după stricarea bisericii din Roșcani, le redonează Mănăstirii Mavromol, în vremea egumenului Partenie.

Peste un sfert de veac (anul 2011), când am publicat un studiu despre biserica „Adormirea Maicii Domnului“ din satul Roșcani, comuna Băneasa, județul Galați[2], nu am mai făcut referire la donația din 1796.

Satul covurluian Roșcani, atestat documentar la 30 aprilie 1555, dar existent înainte de domnia Sfântului Voievod Ștefan cel Mare[3], știm sigur că avea o biserică la anul 1809, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“, unde slujeau, potrivit Catagrafiei bisericești din acest an, preoții „*Cozma, ficior păr(intelui) Costandin nevolnic (și) Vasilie*“[4]. Profesorul și istoricul Moise N. Pacu scria în 1891 că proprietarul Roșcanilor, Mihail Chicuș a zidit, în 1827, biserica „Adormirea Maicii Domnului“, „*pe ruinele alteia mai veche*“[5].

O a treia mărturie indirectă, potrivit căreia exista o biserică înainte de ctitorirea celei din 1827 de către serdarul Mihalache Chicuș, este însemnarea manuscrisă din 1823, iulie 26, pe un exemplar dintr-un *Strasnic*, imprimat la Blaj, în anul 1800, carte care a aparținut parohiei Roșcani, aflată astăzi în Depozitul de carte veche al Arhiepisco-

1. Editura Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos, Galați, 1987, 72 p.

2. Pr. Eugen Drăgoi, „Biserica «Adormirea Maicii Domnului» din Roșcani. Câteva mărturii și documente inedite“, în: „*Danubius*“, XXIX, Editura Muzeului de Istorie Galați, Galați, 2011, pp. 149-161. Republicare în vol. Pr. Eugen Drăgoi, *La izvoarele Covurluiului. Studii de istorie ecleziastică,* Editura Partener, Galați, 2017, pp. 291-303.

3. *Documente privind istoria României, A. Moldova, veacul XVI, vol. II (1551-1570),* București, 1951, pp. 84-85, nr. 76; Paul Păltănea, „Comune și sate din județul Galați care au urice de la Ștefan cel Mare și Sfânt“, IV, în: *Viața liberă*, nr. 4194, Galați, 3 septembrie 2003, p. 5; Paul Păltănea, *Peceți ștefaniene la Dunărea de Jos,* Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galați, 2004, p. 11.

4. Constantin N. Tomescu, *Biserica din Principatele Române la 1808-1812,* ediție îngrijită și note de pr. Eugen Drăgoi, Editura Partener, Galați, 2010, p. 68.

5. Moise N. Pacu, *Cartea județului Covurlui,* partea III, Galați, 1891, p. 107.

piei Dunării de Jos: *„Să să știi di cându au fost lăcustili din luna lui iulie, ziua 26, 1823, p(r)in satul Roșcanii. Să să știi de cându au fost lăcustili pi moșii Roșcanii, 1823, iulie 26“*[6].

Transcriind o condică de documente ale Mănăstirii Mavromol din Galați, întocmită în anul 1816, mi-am adus aminte de actul de danie făcut acestui așezământ monahal la 24 iunie 1796, semnalat în broșura din 1987, pe care-l reproduc acum integral, însoțit de un comentariu:

„Eu care mai gios mă voi iscăli, încredințăz la mâna Sfinții Sale chir Partenie, egumenul Mănăstirii Mavromolului precum să să știe, că având eu patru icoane mari, una a Domnului Hr(i)stos și una a Maicăi Precistii, una a lui Sfeti Nicolae, una a lui Sfeti Arhanghel, care icoane sânt drepte făcute de mine, cu cheltuiala mea, care le pusăsăm la o bisărică făcută de mine, care bisărică din nestatorniciile vremilor[7] s-au cam stricat și cât au mai rămas am rădicat-o[8] de la Roșcani și am dăruit-o la Greceni. Iar icoanile (le) fac danie la Sfânta Mănăstire Mavromolul din Galați(i) spre pomenire(a) me(a) și a tot niamul meu.

Și când mi li-au luat din mână preotul Vasilache, atuncea nu le făcusem danie, ci îmi didesă sfinția sa un zapis, care zapis[9] neaducându-l acum ca să s(ă) rumpă, să rămâe ca o hârtie albă, neținându-să în samă oricine să va scula cu dânsul.

Și pentru mai adivărată credință mi-am pus numile și degitul. 1796, iunie 24.

Eu Gheorghie Balmuș dat-am danie mănăstirii.

Eu Gvril Balmuș, nepot lui Gheorghie Balmuș, m-am întâmplat de față“*[10]*.

Valoarea acestui document este deosebit de importantă pentru istoria bisericească a satului Roșcani. Aflăm că Gheorghie Balmuș, locuitor în Roșcani în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, a ctitorit o biserică – evident de lemn –, care înainte de anul 1796 s-a stricat „din nestatorniciile vremurilor“, aluzie probabil la Războiul Ruso-Otoman din anii 1768-1774[11]. Gheorghie Balmuș se regăsește în *Recensământul populației Moldovei din anul 1774,* între cei 20 de locuitori ai Roșcanilor – sat de poștași –, dar care slujeau în satul apropiat Oancea, precum și Gavriil Balmuș, nepotul său, alături de alte două persoane ale acelaiași familii Balmuș, respectiv Costandin și Gligore[12]. După cum citim în documentul de mai sus, ctitorul și-a înzestrat locașul de rugăciune cu icoane pictate cu cheltuiala sa și, probabil, cu alte bunuri necesare desfășurării sfintelor slujbe. Credem că biserica respectivă, al cărei hram a fost, cu siguranță, „Adormirea Maicii Domnului“, a fost construită înainte de anul 1774, iar materialele care au mai rămas din aceasta după stricarea ei, înainte de vara anului 1796, le-a strămutat în satul Greceni[13], sat aflat astăzi în Republica Moldova.

Grație acestei inițiative, reprezentând donația de materialele care au rămas după distrugerea

6. Însemnarea se găsește la p. 570.

7. Probabil referire la Războiul Ruso-Otoman din anii 1768-1774.

8. Afirmația respectivă ne îndreptățește să credem că biserica ctitorită de Gheorghe Balmuș era din lemn.

9. În original se repetă: care zapis.

10. *Arhivele Naționale Iași,* Fond Mănăstirea Mavromol, III/14. Original, difolio; Costin Clit, „Documente privitoare la istoria Mănăstirii Mavromol din Galați (secolul XVII - începutul secolului XIX)“, în: *Mănăstirea Secu. Buletin istoric și cultural*, I 2025, Editura Muzeului de Istorie Galați, Galați 2025, p. 324, doc. nr. 74; *Arhivele Naționale București,* Colecția Manuscrise, ms. nr. 1521, f. 56 v (copie), doc. nr. 62.

11. Amănunte despre acest conflict armat la Paul Păltănea, *Istoria orașului Galați de la origini până la 1918,* ediția a II-a (coordonată de pr. Eugen Drăgoi), partea I, Editura Partener, Galați, 2008, pp. 251-255.

12. P. Gh. Dmitriev, *Moldova în epoca feudalizmului,* volumul VII, partea II, Editura „Știința“, Chișinău, 1975, p. 90.

13. Greceni este un sat-stație de cale ferată aparținând comunei Burlăceni, raionul Cahul, Republica Moldova. A se vedea Fundația „Draghiștea“, *Localitățile Republicii Moldova. Itinerar documentar-publicistic ilustrat,* vol. 6, Chișinău, 2006, p. 646-647. Autorul materialului publicat la care ne referim, Anatol Eremia, scrie despre satul Greceni, din ținutul cu același nume (p. 647): „În cuprinsul acestuia (Ținutul Grecenilor, n. ns.) a existat și un centru populat, cunoscut documentar încă de la înc(eputul) sec. XVIII“. Grecenii aveau 45 de gospodării individuale în anul 2005 și o populație de 160 de locuitori (Fundația „Draghiștea“, *Localitățile Republicii Moldova. Itinerar documentar-publicistic ilustrat,* p. 646).

Interiorul bisericii actuale din satul Roşcani, jud. Galaţi

bisericii lui Gheorghie Balmuş de la Roşcani satului Greceni, credem că obârşia donatorului era din această localitate. „Vidomostia“ ţinutului Grecenilor înscria, la 12 iunie 1774, în satul Greceni, „un popă“, anume Costandin, locuitorii satului făcând parte din categoria poştaşilor.

Gheorghie Balmuş a păstrat pentru sine patru icoane din cele ce se aflau în biserica desfiinţată, pe care le-a încredinţat spre păstrare, cu zapis, preotului Vasilache, probabil aceeaşi persoană cu preotul Vasilie, amintit ca slujitor la Roşcani în catagrafia din 1809. La 24 iunie 1796, a dăruit icoanele respective Mănăstirii Mavromol, anulând zapisul prin care le încredinţase anterior preotului Vasilie/Vasilache să le ţină în custodie.

Nu ştim ce legătură era între Gheorghie Balmuş şi egumenul Partenie al Mănăstirii Mavromol. Poate că a donat icoanele întrucât Mavromolul avea acelaşi hram cu biserica ctitorită de el. Dorinţa exprimtă de donator în actul de danie era ca să fie pomenit el şi neamul lui de către slujitorii mănăstirii gălăţene.

Înclinăm să credem că icoanele donate de Gheorghie Balmuş Mănăstirii Mavromol sunt între cele menţionate în anul 1921 în patrimoniul bisericii Mavromol. Citäm din lucrarea reputatului cercetător Sorin Geacu din cadrul Academiei Române: „(Biserica, n. ns.) păstra 8 icoane vechi reprezentând pe: *Iisus Hristos, Maica Domnului,* Adormirea Maicii Domnului, *Sf. Nicolae,* Sf. Ioan Botezătorul, *Sf. Mihail şi Gavriil*“[14].

În inventarul întocmit în anul 1967, din care se păstrază un exemplar în Arhiva Arhiepiscopiei Dunării de Jos, nu am mai găsit menţionate aceste icoane.

Patru icoane mari, donate sfântului locaş din Roşcani de către Gheorghie Balmuş, în secolul al XVIII-lea, vor fi redonate de acesta Mănăstirii Mavromol din Galaţi, în timpul când egumen era Partenie.

Părintele Partenie şi-a început egumenatul la Mănăstirea Precista înainte de 1794 martie 14, păstorind până anterior datei de 1802 iulie16. Acest egumen, în răstimpul celor circa 10 ani cât s-a aflat la conducerea mănăstirii, s-a dovedit un luptător dârz în apărarea şi recuperarea bunurilor mănăstirii. A făcut mai multe plângeri (jalbe) către domnii Moldovei: Mihail I Suţu, Alexandru Callimachi, Constantin Ipsilanti şi Alexandru Moruzi, cerând intervenţia acestora pentru a stopa abuzurile unor târgoveţi care, fie se instalaseră ilegal pe teritoriile mănăstirii, fie nu plăteau bezmenul (chiria) cuvenit, păgubind astfel mănăstirea.

În toamna anului 1808, semna totuşi ca *proin Mavromolit,* adică fost egumen la Mavromol, un demers în favoarea acestei mănăstiri, la solicitarea Mitropolitului Veniamin Costachi, soldat până la urmă cu câştigul de cauză al Mavromolului[15].

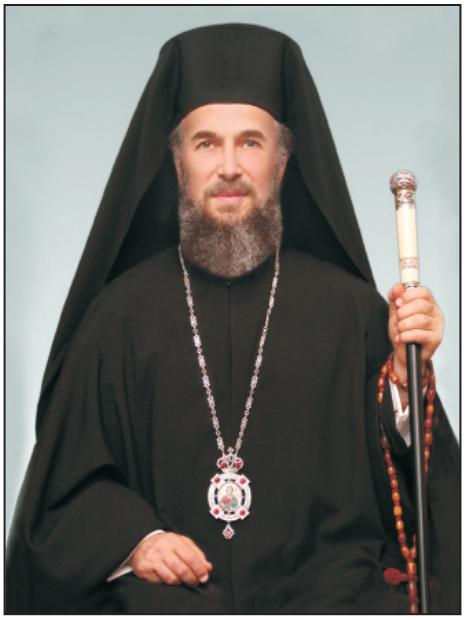
Aşadar, ştim că cea mai veche biserică din Roşcani, cunoscută până acum, a fost un locaş din lemn, ridicat înainte de anul 1774 de către ctitorul Gheorghe Balmuş, la care slujea preotul Vasilie (Vasilache), cleric ce păstorea în satul respectiv şi în anul 1809.

Pr. Eugen Drăgoi

14. Sorin Geacu, *Biserici din Eparhia Dunării de Jos în anul 1921,* Editura Arhiepiscopiei Dunării de Jos, Galaţi, 2021, p. 63. Am subliniat cu italice icoanele donate de Gheorghie Balmuş.

15. *Arhivele Naţionale Bucureşti,* colecţia Manuscrise, ms. nr. 1521, f. 71 r-v (copie).

AGENDA ÎNALTPREASFINȚITULUI ARHIEPISCOP CASIAN

LITURGICE

1 ianuarie – **Tăierea-împrejur după trup a Domnului. Sf. Vasile cel Mare** – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură;

– oficiază slujba de Tedeum și binecuvintează programul organizat de Mănăstirea și Așezământul filantropic „Sf. Vasile cel Mare“ din municipiul Galați, cu ocazia hramului acestora.

4 ianuarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

5 ianuarie – săvârșește Sfânta Liturghie în Catedrala Arhiepiscopală din Galați, urmată de slujba de sfințire cea mare a apei, rostind cuvânt de învățătură.

6 ianuarie – Botezul Domnului (Boboteaza) – săvârșește slujba Sfintei Liturghii la Catedrala „Nașterea Domnului“ din municipiul Brăila și rostește cuvânt de învățătură;

– la faleza Dunării din municipiile Brăila și Galați, săvârșește rânduiala sfințirii Aghesmei Mari și rostește cuvinte de învățătură.

7 ianuarie – Sf. Ioan Botezătorul – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în biserica „Sf. Ioan Botezătorul“ din municipiul Galați și rostește cuvânt de învățătură.

9 ianuarie - săvârșește Taina Sfântului Maslu în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

11 ianuarie - săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

15 ianuarie – săvârșește, în Capela Seminarului Teologic „Sf. Ap. Andrei“ din Galați, slujba Parastasului pentru poetul Mihai Eminescu și rostește un cuvânt despre personalitatea acestuia.

16 ianuarie – săvârșește Taina Sfântului Maslu în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură;

– săvârșește în biserica „Sf. Petru și Pavel“ din incinta Penitenciarului Galați o slujbă de mulțumire și Parastasul pentru martirii, deținuții și angajații din cadrul acestui penitenciar, trecuți la cele veșnice, rostind cuvânt de învățătură.

17 ianuarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în biserica „Sf. Antonie cel Mare“ din Galați și rostește cuvânt de învățătură;

– săvârșește, în Catedrala Arhiepiscopală din Galați, slujba Parastasului pentru Episcopul Chesarie al Dunării de Jos, la împlinirea a 138 de ani de la nașterea sa și pentru Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului, rostind un cuvânt de evocare a acestor ierarhi.

Slujbă de pomenire pentru poetul Mihai Eminescu la Seminarul Teologic „Sf. Ap. Andrei“

Slujba de Tedeum și parastasul pentru Costache Conachi și fiica sa, Ecaterina Cocuța

18 ianuarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

23 ianuarie – săvârșește Taina Sfântului Maslu în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

24 ianuarie – săvârșește, în biserica Parohiei Țigănești, protopopiatul Tecuci, slujba de Tedeum și parastasul pentru Costache Conachi și fiica sa, Ecaterina Cocuța Vogoride, susținători ai Unirii din 1859;

– săvârșește la Casa memorială „Costache Negri" din localitatea Costache Negri, județul Galați o slujbă de pomenire pentru toți oamenii de cultură și politici care au contribuit la înfăptuirea Unirii din 1859;

– săvârșește, în biserica „Vovidenia" din municipiul Galați, slujba de Te-Deum închinată zilei Unirii Principatelor Române și slujba de pomenire a domnitorului Alexandru Ioan Cuza, a mamei sale - Sultana Cuza - și a făuritorilor Unirii, urmate de un cuvânt de învățătură.

25 ianuarie – Sf. Ierarh Grigorie Teologul – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în biserica „Sf. Grigorie Teologul" din Galați și rostește cuvânt de învățătură cu ocazia hramului acestui sfânt locaș.

27 ianuarie – Aducerea moaștelor Sf. Ierarh Ioan Gură de Aur – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Capela „Sf. Ioan Gură de Aur și Sf. Macrina cea bătrână" din cadrul Centrului pastoral, cultural și filantropic „Sf. Cuv. Ioan Casian" - Galați, rostind cuvânt de învățătură.

30 ianuarie – Sf. Trei Ierarhi – săvârșește slujba Sf. Liturghii în biserica „Sf. Trei Ierarhi" din Galați și rostește cuvânt de învățătură, cu prilejul hramului bisericii;

– săvârșește slujba Vecerniei cu Litie în capela „Sfinții Doctori fără de arginți Chir și Ioan" a Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii din Galați și rostește cuvânt de învățătură, cu ocazia hramului acestei instituții.

31 ianuarie – participă la slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și săvârșește slujba de Tedeum pentru deschiderea lucrărilor Adunării Eparhiale.

1 februarie - săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură;

– săvârșește la Mănăstirea „Sf. Trifon" din loc. Șendreni, jud. Galați, rânduiala ce se face la țarini, la vii și la grădini, rostind cuvânt de învățătură;

– săvârșește slujba Vecerniei cu Litie în biserica „Întâmpinarea

Zi de hram la Parohia „Sf. Trei Ierarhi" din Galați

Canonul cel Mare la Catedrala Arhiepiscopală

Domnului“ din Galați și rostește cuvânt de învățătură, cu ocazia hramului acestei biserici.

2 februarie – Întâmpinarea Domnului – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Capela Muzeului Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos, urmată de slujba Parastasului pentru Episcopul Partenie Clinceni și pentru ceilalți ierarhi ai Dunării de Jos, rostind cuvânt de învățătură.

5 februarie – participă la slujba de Tedeum în Sala „Europa Christiana“ din cadrul Palatului Patriarhiei din București, prilejuită de deschiderea lucrărilor ședinței anuale de lucru a Adunării Naționale Bisericești .

6 februarie – slujește, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în sobor cu ierarhi, membri ai Sf. Sinod, la Sfânta Liturghie săvârșită în Catedrala Patriarhală din București, urmată de proclamarea generală a canonizării a celor 16 Sfinte Femei Române.

8 februarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

10 februarie – Sf. Sfințit Mc. Haralambie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în biserica „Sf. Mc. Haralambie“ din Galați și rostește cuvânt de învățătură, cu prilejul hramului acestui sfânt lăcaș.

13 februarie – săvârșește Taina Sfântului Maslu în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

15 februarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

20 februarie – săvârșește Taina Sfântului Maslu în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

22 februarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură.

23-26 februarie – săvârșește, în Catedrala Arhiepiscopală din Galați, slujba Canonului cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul și rostește cuvânt de învățătură.

25 februarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii a Darurilor mai înainte sfințite, în Capela „Sf. Cuv. Casian“ din Reședința arhiepiscopală.

26 februarie – săvârșește, la Atelierul eparhial de lumânări „Sf. Mc. Fotini“ din cadrul Centrului eparhial, o slujbă de binecuvântare pentru lucrarea desfășurată aici și o slujbă de pomenire pentru ostenitorii trecuți la cele veșnice, rostind cuvânt de binecuvântare.

27 februarie – săvârșește slujba Sfintei Liturghii a Darurilor mai înainte sfințite în Catedrala Arhiepiscopală din Galați și rostește cuvânt de învățătură;

– săvârșește, în biserica „Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman“ din Galați, slujba Pavecerniței Mari cu Litie și rostește cuvânt de învățătură.

28 februarie – Sf. Cuv. Ioan Casian și Gherman – săvârșește slujba Sfintei Liturghii în Capela „Sf. Cuv. Casian“ din Reședința arhiepiscopală.

SOCIAL – CULTURALE

1 ianuarie – Sf. Vasile cel Mare – participă la Așezământul filantropic „Sf. Vasile cel Mare“ din municipiul Galați, la programul cultural-religios susținut de copii cu ocazia hramului acestui așezământ.

15 ianuarie – participă, în Capela „Sf. Ap. Andrei și Sf. Ierarh Nectarie Taumaturgul“ a Seminarului Teologic din Galați, la momentul comemorativ dedicat „Luceafărului poeziei românești“ – Mihai Eminescu.

17 ianuarie – binecuvintează elevii asistați în cadrul Centrului multifuncțional pentru copii de

la Parohia „Sf. Cuv. Antonie cel Mare“, Galați, oferindu-le daruri.

28 ianuarie – participă în Sala „Episcop Melchisedec Ștefănescu“ din incinta Facultății de Istorie, Filosofie și Teologie – Galați, la cea de-a 23-a ediție a Simpozionului studențesc dedicat Sfinților Trei Ierarhi, ocrotitorii spirituali ai învățământului teologic și rostește o alocuțiune.

29 ianuarie – participă, în Sala de expoziții temporare „Sergiu Dumitrescu“ a Muzeului eparhial, la Simpozionul interliceal intitulat *„Familiile Sfinților Trei Ierarhi, modele ale vieții în sfințenie“*, organizat de Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Andrei“ din Galați, rostind cuvânt de binecuvântare.

30 ianuarie – Sf. Trei Ierarhi – oferă unui număr de 5 elevi cu rezultate remarcabile la învățătură, diplome, premii și cărți ziditoare de suflet, în cadrul programului parohial *„O șansă pentru tinerii noștri!“*, prilejuit de hramul bisericii „Sf. Trei Ierarhi“ din Galați.

2 februarie – participă în Salonul principal al Muzeului Istoriei, Culturii și Spiritualității Creștine de la Dunărea de Jos la un recital de pian susținut de doi copii deosebit de talentați, premiați la diverse concursuri naționale.

ADMINISTRATIV – SINODALE

1 ianuarie – vizitează Mănăstirea și Așezământul filantropic „Sf. Vasile cel Mare“ din municipiul Galați, cu ocazia hramului acestora.

23 ianuarie – prezidează, la Centrul Eparhial, ședința de lucru a Permanenței Consiliului Eparhial.

26 ianuarie – prezidează, la Centrul Eparhial, întrunirea anuală a Casei de Ajutor Reciproc a clerului și salariaților bisericești din cadrul Arhiepiscopiei Dunării de Jos.

29 ianuarie – prezidează, la Centrul eparhial din Galați, lucrările Consiliului Eparhial, de analiză a activității bisericești pe anul 2025 din Arhiepiscopia Dunării de Jos.

31 ianuarie – prezidează, în Sala „Episcop Melchisedec Ștefănescu“ din cadrul Centrului Eparhial, lucrările Adunării Eparhiale de validare a activității bisericești pe anul 2025 din Arhiepiscopia Dunării de Jos și de aprobare a proiectelor pe anul 2026.

1 februarie – vizitează Gospodăria anexă a Centrului eparhial de la Mănăstirea „Sf. Trifon“ – Șendreni, județul Galați.

5 februarie – participă, în Aula Magna „Teoctist Patriarhul“ a Palatului Patriarhiei din București, la ședința anuală de lucru a Adunării Naționale Bisericești;

– participă, la sediul Patriarhiei Române din București, la lucrările Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Munteniei și Dobrogei.

6 februarie – participă, în Aula Magna „Teoctist Patriarhul“ a Palatului Patriarhiei din București, la lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

11 februarie – prezidează, la Centrul Eparhial, ședința de lucru a Permanenței Consiliului Eparhial.

14 februarie – vizitează comunitățile parohiale Oprișenești, Ianca I, Ianca II și Filipești, protopopiatul Făurei, județul Brăila.

PRIMIRI

5 ianuarie – primește, la Reședința arhiepiscopală, soborul slujitorilor Catedralei Arhiepiscopale, cu prilejul Ajunului Botezului Domnului.

Pr. Gabriel Mungiu,
secretar eparhial

Vecernie cu Litie la Parohia „Sfinții Cuvioși Ioan Casian și Gherman“ din Galați

